

Misli Thoughts

70

Print post publication number
100004295

JANUAR-FEBRUAR 2021
ŠTEVILKA – NUMBER 1
LETO – YEAR 70

Misli

januar-februar 2021

Vsebina

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
 5 Izpod Triglava
 11 Slovenian Mission Adelaide
 17 Polovinke
 21 Slovenian Mission Melbourne
 29 Pesmi Tilna Kocjančiča
 30 Veliki Slovenci in obletnice ...
 32 Slovenian Mission Sydney
 40 Medžugorje, korak v prihodnost
 42 Iz Kraljičine dežele – Queensland
 44 Jože Podboj – stoletnik
 46 Ljubo Božje Dete
 47 Slovene Association Sydney
 48 Vaši darovi
 49 Dan samostojnosti in enotnosti RS
 51 Triglav Mounties Group
 56 Živalske zgode in nezgode
 58 Butalci
 59 Razmišljanja Cilke Žagar
 61 Que sera sera ...

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev: p. David Šrumpf OFM, Kew | Naročnina, darovi in naslovi: Angelca Veedetz | Stalni sodelavci: p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidarič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | Skupina prostovoljcev v Kew pripravi Misli za na pošto. | Naslov (Address): MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | E-mail: slomission.misli@gmail.com | Naročnina za 2020 je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka. Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | Poverjeništvo za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljenе članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | ISSN 1443-8364

Spoštovani in dragi rojaki!

Phil Bosmans je zapisal: »Ceste so polne smrtno resnih ljudi. Ljudi, ki nimajo časa za nič in za nikogar. Izčrpani in obupno žalostni ljudje. Dragi človek, kje je tvoj pogum? Kaj je tako utrudilo tvoj glas? Zakaj ni več luči v tvojih očeh? Ali ti je kriza zmračila dušo in srce in ti nasmeh zmečkala v spako? Poslušaj! Potrti ljudje hromijo življenje. Ljudje, naveličani življenja, zadušijo veselje. Ljudje brez veselja pokopljejo upanje. Ljudje brez upanja sejejo obup. Strah porabi neznansko dosti moči ter uničuje ljudi. Strah nam danes hromi moči, ki bi jih potrebovali jutri, da bi prestali nesrečo, pred katero smo trepetali. Dragi človek, saj za to si se vendar rodil; da bi ljubil, da bi bil na varnem in da bi dajal varno zavetje. Ne govori, da je to le prazno govorjenje ali votel občutek. Veselje do življenja in varno zavetje nista sladkorni priliv, ki naj nam prikrije grenkobo življenja. Veselje do življenja in varno zavetje nam ne padeta kar sama v naročje. Ne najdemo ju na površini. Iskati ju moramo dalje, se prebijati skozi težave, iskati v lastnem srcu. In tu je mogoče veliko storiti. Otroci iščejo luč v očeh odraslih. Resnico bodo resno jemali le tedaj, če je tistega, ki jo govori, resnično osrečila. To ti želim: pogum jutranjega sonca, ki kljub bedi tega sveta vzide vsak dan znova.«

S temi mislimi bi vas rad pospremil v leto 2021, ki smo ga pričeli z mešanimi občutki. Lahko vidimo samo grozo, ki jo iz dneva v dan ponujajo naši ekranji in časopisje, lahko pa ob vsem tem najdemo tudi kaj pozitivnega, kar nas bo v tem letu vodilo, da ga bomo lahko živel z nasmehom na obrazu, pa tudi če se bo kdaj orosil s kakšno solzo. Pomembno se mi zdi, da se trudimo živeti sedanji trenutek, ker prihodnjega morda ne bomo dočakali. Iz preteklih dogodkov našega življenja pa se lahko učimo, da bomo stvari naredili še boljše, kot smo jih do sedaj.

Z veseljem naznanjam, da smo z letom 2021 stopili v tako imenovano jubilejno leto (70) izdajanja revije *Misli*. Petindvajsetega januarja 1952 so namreč izšle

Zorka Černjak

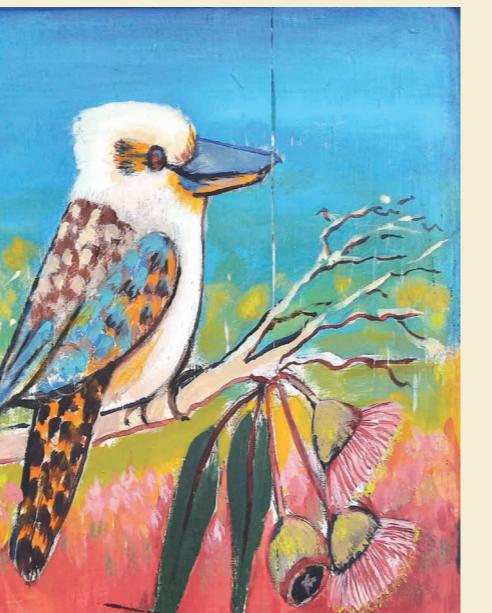
prve tiskane *Misli*. Pater Beno Korbič je takrat v uvodu zapisal: »Po dolgem času, iskanju in tavanju, se je končno tudi nam v Avstraliji posrečilo izdati slovenski list. Naše večletne sanje so uresničene; prva številka slovenskega časopisa v Avstraliji je pred nami ... Želimo, da bi bile *MISLI* res naš list, namenjen in pisan predvsem Slovencem v Avstraliji. Da bi nam v preprosti besedi naših očetov in mater tolmačile za nas važne svetovne dogodke z ozirom na našo kulturno, versko in socialno življenje. Ne bi želeli dvoriti temu ali onemu. Naš program je dokaj enostaven. Napisan je bil s krvjo naših pradedov in očetov. In kaj smo, nam je povedala naša mati, ko nam je pela »SLOVENEC SEM« ... Začeli smo, a sedaj je na nas vseh, kar nas je in kjerkoli smo, da list ohranjamo in razvijamo.«

Tako pred 70 leti v uvodu. Še vedno je vsak od vas povabljen k sodelovanju

s svojim prispevkom. Nikar ne recite, da je vaša slovenština slaba ali da tega niste sposobni. Le poguma in volje je treba, pa boste videli, kaj vse lahko prelijete na papir. Še vedno velja, da stvari, ki so zapisane, ostanejo, izgovorjene pa počasi zbledijo in se pozabijo. Želim povedati, da ste v tem jubilejnem letu vsi lepo vabljeni, da napišete svoj življenjski utrinek iz Avstralije, predvsem se skušajte spomniti lepih in smešnih stvari. Zapišete lahko tudi kakšno misel, kako so vas *Misli* v teh letih oblikovale, bogatile, obveščale, kratkočasile, tolažile ... Vnaprej se vam zahvaljujem za vaše sodelovanje.

Naj uvodnik tudi končam z besedami izpod peresa Phila Bosmansa: »Sleherni človek, ki ga imaš rad, preneha biti navaden človek. Neka čudna privlačnost veje iz njega. Zaradi njega postaneš tudi ti nekako drugačen. Lahko mu celo rečeš: Meni na ljubo ti ni treba biti nezmotljiv, brez napak in popoln, saj te imam vendar rad.«

p. Simon Peter Berlec

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

UMRL ŠKOF JOŽEF SMEJ

Na praznik darovanja Device Marije, 21. novembra 2020, je v Lenartu v Slovenskih goricah umrl škof Jožef Smej. Prag večnosti je prestopil v 99. letu zemeljskega življenja, potem ko je decembra 2019 obhajal 75 let duhovništva. Mariborski nadškof Alojzij Cvikl je o njem dejal, da je znal biti blizu ljudem, a hkrati izzareval Božjo bližino in veličino. Zavedal se je, da je predvsem oznanjevalec evangelija, s svojim življenjem in vedenjem. Njegovo življenje je bilo živo pričevanje zvestobe Gospodu, s pričevanjem uboštva in nenavezanosti na materialne dobrine ter svobodo. Vedno se je zavedal, da njegovo življenje še ni odrešeno, zato je ostal skromen in iskren, tako pred Bogom kot pred sočlovekom. Predse-

dnik škofovske konference nadškof Stanislav Zore pa je ob njegovi smrti zapisal: »Vse svoje življenje je posvetil Bogu in njegovi sveti Materi, saj si je za škofovsko geslo izbral: „Milosti polna, spomni se!“ Ker je bil ves Božji, je tudi vse svoje sposobnosti razdajal v službi Božjemu ljudstvu, pa tudi svojim dragim Prekmurcem, ki jih je na poseben način nosil v srcu in jim v svojih delih postavljal spomenike ... Naj njegovo geslo v tem trenutku zazveni nekoliko drugače: „Milosti polna, sprejmi ga!“ Jožef Smej, rojen 15. februarja 1922, je bogoslovje začel v Mariboru in končal v Sombotelu, kjer je bil 8. decembra 1944 posvečen. Duhovniško službo je opravljal v Dokležovju, Dobrovniku, Turnišču, Murski Soboti in Mariboru, kjer je bil nazadnje generalni vikar. Vmes je doktoriral. Papež ga je aprila 1983 imenoval za pomožnega škofa v Mariboru; posvečen je bil 23. maja. Čeprav se je leta 2009 upokojil, je pozneje rad pomagal, kjer je bilo potrebno. Vrsto let je bil odgovoren za Slovenski ekumenski svet in vzdrževanje stikov z madžarsko škofovsko konferenco. Bil je tudi pesnik, pisatelj, prevajalec in cerkveni zgodovinar. Med drugim je objavil zbirko pesmi *Kaplja v vedru*, napisal romana o Ivanu Bašu in Štefanu Kuzmiču, več nabožnih del in zgodovino župnijske cerkve v Murski Soboti. Prevajal je iz latinščine, francoščine, nemščine in madžarsčine; bil je med prevajalci *Svetega pisma*, Zakonika cerkvenega prava in *Bogoslužnega molitvenika*. Zadnja leta je živel v Domu sv. Lenarta

v Lenartu. Leta 2016 je nastal dokumentarno-igrani film *Kaplja na vedru*, ki prikazuje njegovo življenje in delo. Škofa Smeja so pokopali 24. novembra v njegovi rojstni župniji v Bogojni. Nadškof Cvikl je pri pogrebu med drugim spomnil na njegovo željo, da bi umrl brez dolgov. Soboški škof Peter Štumpf pa povedal, da je v škofu Smeju videl izraz božje ljubezni do vseh, ki so se srečevali z njim: »Ne da bi se s tem ponašal, je on sam z leti postal močna zlata vez med Prekmurci in ostalimi Slovenci; med Prekmurci in porabskimi Slovenci; med Prekmurci, Madžari, Hrvati in Nemci, med katoličani in evangeličani. Nikogar ni spregledal – ne Romov, ne zapuščenih, ne ubogih.«

MARTIN KMETEC NOVI NADŠKOF V IZMIRJU

Papež Frančišek je na praznik Brezmadežne, 8. decembra 2020, za novoega nadškofa metropolita v Izmirju v Turčiji imenoval minorita p. Martina Kmetca. Ob imenovanju je bil predstojnik samostana Marijinega rojstva na širšem območju Carigrada. Desetega novembra 1956 na Ptiju rojeni Martin Kmetec je že trideset let v misijonih na Blížnjem vzhodu. V dijaških letih se je

pridružil minoritom, končal teološko fakulteto in bil 29. junija 1983 na Ptujski gori posvečen v duhovnika. Nekaj let je bil magister v malem semenišču v Kolbejevem domu v Ljubljani in se zatem začel pripravljati na delo v misijonih. V Libanon je prišel konec leta 1990, po desetih letih pa so ga posali v Turčijo. Začel je v Izmirju, se zatem večkrat selil in sprejemal nove službe. Bil je odgovoren za izdajateljsko dejavnost v kustodiji Bližnjega vzhoda in Sveti dežele in nekaj let vikar kustodije. Leta 2010 je na Teološki fakulteti v Ljubljani zagovarjal doktorsko disertacijo z naslovom: Islamizem v Turčiji in njegova kritika. Dan škofovskega posvečenja še ni znan, katedrala sv. Janeza apostola in evangelista v Izmirju, kamor odhaja, pa je trenutno zaprta, saj je bila v nedavnem potresu poškodovana.

EPIDEMIJA COVIDA-19

Leto 2020 se je v Sloveniji končalo z dokaj zaostreno epidemiološko sliko. V zadnjih dneh so potrdili tudi po dva tisoč na novo okuženih na dan. Stanje se v prvih dneh januarja ni izboljšalo, delno tudi zaradi množičnega testiranja s hitrimi testi. Do vključno 7. januarja 2021 je po podatkih Nacionalnega inštituta za javno zdravje umrlo več kot 2900 bolnikov s covidom-19. Po enkrat še nepopolnih podatkih je med umrli preko 1400 žensk in več kot 1100 moških. Je pa delež umrlih s covidom višji pri moških. Največ umrlih je med starejšimi od 85 let. V starostni skupini od 35 do 44 let je bilo doslej 12 smrtnih žrtev, med mlajšimi od 35 let pa jih ni bilo. Hitro naraščanje okuženih, ki se je v zadnjih tednih minulega

leta še stopnjevalo, je razlog za številne ukrepe in omejitve; vlada jih tedensko prilagaja, o odpravi pa še ne razmisla. Za nami je večmesečno zaprtje šol, omejitev gibanja ponoči, zaprtje nenujnih trgovin, cerkva, kulturnih ustanov, prepoved prehajanja občinskih mej razen zaradi službe in v nujnih primerih ... Res so se 5. januarja vrnili v šolske klopi otroci in mladostniki s posebnimi potrebami, drugi učenci, dijaki in študentje pa na to še čakajo. Vlada je v želji, da bi bilo to čimprej mogoče, po novem letu dopolnila načrt sproščanja ukrepov za zajezitev epidemije. V njem bo upoštevala tudi epidemiološke razmere v posameznih statističnih regijah in z odpiranjem začela tam, kjer bo število novih okužb dovolj nizko, manj ljudi v bolnišnicah in v intenzivni negi. Predvsem si bo prizadevala za odpiranje šol. Predsednik vlade Janez Janša je ob tem povedal, da smo verjetno v najzahtevnejšem času epidemije in da nas tudi zaradi sproščenosti v času božičnih in novoletnih praznikov najhujše še čaka. Na vladi ugotavlja, da je pred nami še nekaj zelo zahtevnih tednov, preden bodo učinki cepiv dejansko pričeli zaustavljati epidemijo. Pri tem je še enkrat pozval, da spoštujemo ukrepe.

ZAČETEK CEPLJENJA

Rešitev za zaustavitev novega koronavirusa je cepljenje. Soglasje o tem je precejšnje, prinaša pa tudi upanje, da bo bolezen premagana. V Slovenijo je dan po božiču, ko smo praznovali dan samostojnosti in enotnosti, prispelo prvih 9750 odmerkov cepiva proti covidu-19 ameriškega Pfizerja in nemškega BioNTecha. Naslednji dan

zjutraj se je začelo množično cepljenje med stanovalci domov za starejše. Prvi trije cepljeni so bili upokojeni mariborski nadškof Franc Kramberger, Angelca Butenko ter Jože Pelko, ki bivajo v domovih v Lenartu, Ljubljani in Rogaški Slatini. V skladu z načrtom Bruslja, dobivajo članice Evropske unije tedensko nove pošiljke cepiva, v sorazmernih količinah glede na prebivalstvo. Že lani je bila cepljenja večina starostnikov v domovih, ki še niso bili okuženi, pa tudi velik del osebja. Sledilo je cepljenje zdravstvenih delavcev, ki delajo na najbolj izpostavljenih oddelkih. Zdaj so na vrsti starostniki, ki živijo doma. Cepljenje je brezplačno in prostovoljno in poteka v skladu z načrtom, ki so ga pripravili v zdravstveni stroki. Na cepljenje se je možno tudi prijaviti s posebno aplikacijo. V Bruslju zagotavljajo, da je že zdaj dogovorjena zadostna količina cepiva, ki je varno in učinkovito, da se precepi osemdeset odstotkov vseh prebivalcev Evropske unije.

KONSTRUKTIVNA NEZAUPNICA

Medtem ko vlada in zdravstvo iščeta najboljše rešitve za zajezitev epidemije in odpravlja posledice, velikokrat tudi zaradi neodgovornega ravnanja, si tako imenovana Koalicija KUL že mesec prizadeva prevzeti oblast. V začetku oktobra so vodje LMS, SD, Levice in SAB potrdili začetek pogоворov z namenom oblikovanja alternative vladi. Rodila se je tako imenovana Koalicija ustavnega loka pod vodstvom ekonomista Jožeta P. Damijana. A za prevzem oblasti potrebujejo 46 poslanskih glasov. Po več tednih iskanja potrebnih glasov, pri čemer so neprikrito poma-

gali predstavniki medijev, številni neodvisni strokovnjaki, celo del najvišje znanstvene ustanove v državi, je Damijan obupal. Leve stranke so rešitelja naše v Karlu Erjavcu, ki je po nedavnom umiku iz politike, znova prevzel stranko DeSUS. Po hitrem postopku je stranko odpeljal iz sedanje koalicije, neposlušne oziroma upornike pa kaznoval. Že lani se je ponudil kot možni mandatar nove vlade in napovedal vložitev nezaupnice Janševi ekipi, a ni šlo. Po novem letu je za dan D napovedal 15. januar. Verjame, da bo nezaupnico podprlo vsaj 43 podpisov poslancev. Upa tudi, da bi vsaj nekaj poslancev stranke SMC podleglo grožnjam in pritiskom, ki se vrstijo že tedne. Janša je v odzivu na dogajanje dejal, da bo vlada kljub napovedani vložitvi konstruktivne nezaupnice normalno delala naprej tudi po 15. januarju in uspešno zaključila svoj mandat. Dodal je, da stranke dela opozicije bolj natančno spremljajo potek epidemije, kot se to kaže iz njihovih predlogov za njeno zaustavitev, saj bomo predvidoma prav okrog 15. januarja na vrhu vala epidemije. Po njegovih besedah skušajo vlado vnovič sestaviti v glavnem iste stranke in poslanci, ki so jo že imeli, in sedaj pravijo, da bodo v preostanku mandata, v času epidemije, naredili vse, česar niso uspeli naredili na začetku mandata, ko še ni bilo epidemije. »Kdor temu verjame, lahko verjame, samo iz te moke ne bo kruha, tudi če bo peka dana v peč,« je dejal.

JUBILEJNI KLIC DOBROTE

Dobrodelni koncert, ki ga Slovenska karitas vsa leta organizira z namenom zbiranja pomoči za družine v stiski, je

25. novembra 2020 potekal v studijski obliki. Trideseti *Klic dobrote* sta neposredno prenašala RTV Slovenija in Radio Ognjišče. V video nagovoru pa je Slovenski karitas za jubilejni koncert čestital tudi papež Frančišek. »Dragi bratje in sestre, ob tridesetem dobodelnem koncertu Slovenske karitas *Klic dobrote* vas pozdravljam in se vam zahvaljujem za kulturno dejavnost, ki jo opravljate za Karitas. Najlepša hvala. 30 let! Za to je potrebno potrpljenje. Molim za vas in vam želim uspešen koncert. Naj letošnji *Klic dobrote* naredi še korak naprej, tudi za edinost v Cerkvi in v vašem narodu. Kjer ni edinosti, dragi bratje in sestre, ni Gospodovega duha. Gospod vselej išče edinost. A to ne pomeni enoličnosti, saj ima vsakdo svoje vrline, svojo karizmo in značaj, toda vselej v duhu edinosti. Ne smemo biti sektaški in drug zoper drugega. Ne smemo biti ljudje strank, ampak eno. Naj ta koncert izrazi harmonijo edinosti med vami. Naj vas Bog blagoslovi, molite zame.« Slovenska karitas je s koncertom obeležila tudi 30-letnico organizirane oblike svojega delovanja v Sloveniji.

MIKLAVŽ V MURSKI SOBOTI

Dan pred lanskim godom sv. Miklavža so na krožišču blizu stolne cerkve v Murski Soboti postavili več kot štiri metre visok kip sv. Nikolaja. Ta svetnik je že od nekdaj zavetnik mesta, pa tudi glavne cerkve v njem, ki je ob razglasitvi soboške škofije 2006 postala stolnica. V grbu mestne občine so tri zlata jabolka; s svetnikom je povezan tudi tradicionalni sejem – Miklošovo senje, ki je ponavadi 6. decembra. Pobudo za postavitev kipa je dal škof Peter Štumpf

in je del obeležitve stoletnice združitve Prekmurja z matičnim narodom, ki so jo v Murski Soboti zaznamovali tudi s postavitvijo spomenikov prekmurskih duhovnikov, narodnih buditev Francia Ivanocja, Jožefa Klekla starejšega, Matije Slaviča, Ivana Jeriča in Franca Kovačiča. Kip sv. Nikolaja je zasnoval akademski kipar Marjan Drev, v bron pa ulil madžarski livar János Meszlényi v Budimpešti.

JURČIČEVO IN IPAVCÉVO LETO

Letos mineva 100 let od smrti skladatelja in zdravnika Josipa Ipavca in 140 let od smrti avtorja prvega slovenskega romana Josipa Jurčiča. Vlada je zato leto 2021 posvetila tema pomembnima predstavnikoma slovenske kulture. Predlog za Jurčičeve leto je dala občina Ivančna Gorica, za Ipavčeve leto pa občina Šentjur. V utemeljitvi

za Jurčičeve leto so zapisali, da bo to spodbudilo ustvarjalno povezovanje področij od založništva, knjižničarstva, gledališč, muzejev do raziskovalnega in izobraževalnega področja. Jurčič je bil kot pisatelj in časnikar mnogim blizu v svojem času in to privlačnost ohranja še danes. Vzemimo samo Jurija Kozjaka, ki ga je Jurčič napisal pri dvajsetih letih; le dve leti zatem je izšel *Deseti brat*. Predlagatelji so prepričani, da bo Jurčičeve leto na ravni države povezalo ne samo literate, pisatelje, urednike in kulturne ustvarjalce, ampak vso Slovenijo.

Tudi Josip Ipavec je za slovensko glasbeno zgodovino ustvaril veliko pomembnih del. Med njimi izstopata prvi slovenski balet *Možiček* in najboljšejše delo, opereta *Princesa Vrtoglavka*, glavnino njegovega ustvarjanja pa predstavljajo samospevi in orgelske skladbe. Njegovo leto pa naj bi spodbudilo ustvarjalno zasnovno programov in projektov od področja glasbene ustvarjalnosti do raziskovanja in glasbenega izobraževanja.

UMRL OČE SLOVENSKE POPEVKE

Na sveti večer, 24. decembra 2020, je umrl skladatelj zabavne glasbe in dirigent Mojmir Sepe. Bil je med začetniki slovenske zabavne glasbe ter njen dejavni ustvarjalec in poustvarjalec. Velja za »očeta« slovenske popevke in šansona. Sepe, rojen 1930 v Črni na Koroškem, je izdal tudi eno prvih džezovskih plošč v nekdanji skupni državi Jugoslaviji. Njegov opus obsega skoraj tisoč pesmi, med katerimi so: *Zemlja pleše, Poletna noč, Med iskrenimi ljudmi, Moje orglice, Brez besed, Nasloni se name ...* Poročen je bil z Majdo Sepe, ki se je poslovila že leta 2006.

Z VLAKOM V KOČEVJE

V nedeljo, 3. januarja 2021, je po več kot pol stoletja stekel redni potniški promet po prenovljeni železniški progi Grosuplje–Kočevje. Odsek so začeli prenavljati leta 2016. Aprila lani je po prenovljeni progi prvič po desetih letih zapeljal tovorni vlak, potniški vlak pa je sledil pozneje, kot je bilo načrtovano, saj so dela zaradi protikoronskih ukrepov zastala. V obnovo so vložili sto milijonov evrov. Na progo so postavili nove Stadlerjeve vlake, ki so hitrejši in udobnejši.

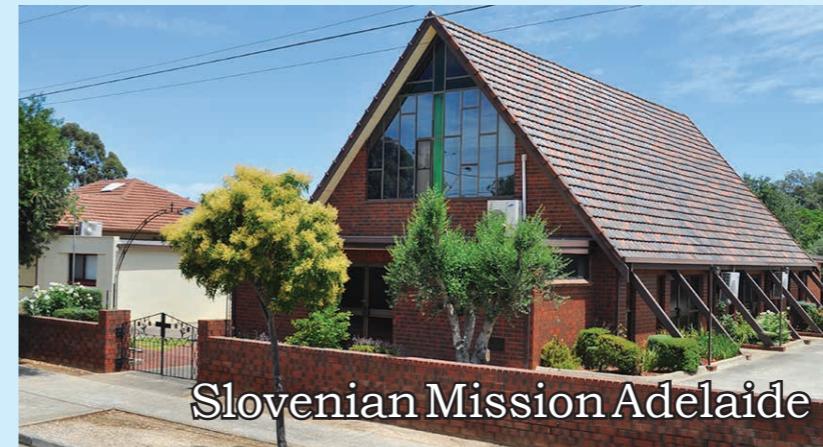
TELEVIZORJI IZ GORENJA

V prvih dneh januarja so v Gorenju začeli izdelovati televizorje. Sprva so kitajski lastniki načrtovali postavitev nove tovarne, a so se odločili za eno od hal na območju Velenja, kjer so včasih izdelovali gospodinjske aparate. V prvih tednih je predvideno po 800 televizijskih aparatov dnevno, ob polni zmogljivosti pa jih bodo izdelali dva milijona letno. Televizorji blagovne znamke Hisense so zaenkrat namenjeni evropskemu trgu.

EVROPSKA PRESTOLNICA KULTURE 2025

Posebna komisija je v dneh pred božičem za prestolnico kulture na stari celini izbrala Novo Gorico z Gorico. To bo prva prestolnica kulture na svetu v dveh državah. Novogoriška kandidatura za Evropsko prestolnico kulture 2025 je nastala v sodelovanju s sosednjo Gorico. Poimenovali so jo »Go! Borderless (Gremo! Brezmejno)«, njihov cilj pa je tudi urbanističen – biti kot eno mesto, čeprav z različnima kulturama. Napovedali so, da bodo samo v letu 2025 pripravili več kot 600 kulturnih dogodkov in več kot 60 projektov. Ob podelitev naslova Evropska prestolnica kulture so zapisali: Vsa Evropa nas bo gledala in pokazati želimo, da ima smisel, da smo povezani prek državnih meja, da rastemo skupaj in združimo moči, kajti skupaj imamo veliko bogastvo.

P. DAVID ŠRUMPF OFM
47 Young Avenue
West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov:
PO Box 156
WELLAND SA 5007
Mobitel – p. David: 0497 097 783
Telefon v Melbournu:
03 9853 7787; E-mail:
slomission.adelaide@gmail.com

Ker pravijo, da je bolje »rabec v roki kot golob na strehi«, sem prišel v Adelaido prvi dan, ko se je odprla južnoavstralska meja z Viktorijo, prvega decembra. Čeprav sem si želel, da bi skupaj preživeli ves adventni čas, to ni bilo mogoče, saj mi južnoavstralske oblasti prej niso dovolile prihoda domov, v Južno Avstralijo. Duhovniškega dela in poslanstva država namreč ne šteje in ne smatra za »essential«. Vseeno pa smo se imeli priložnost zbrati v naši cerkvi na drugo, tretjo in četrto adventno nedeljo ter ob praznikih, vse tja do zaključka božičnega praznovanja, praznika Gospodovega razglasenja (svetih treh kraljev), ki je sicer tradicionalno 6. januarja, v Avstraliji pa ga praznujemo na prvo nedeljo v januarju.

Hvala za razumevanje, ko nismo mogli imeti maše ob koncu septembra, v oktobru in v novembru. Navadili smo se, da ne moremo kaj veliko načrtovati, saj se položaj glede virusa covid-19 lahko zelo hitro spremeni in nam prekriža načrte, ko ne moremo potovati v druge zvezne države in včasih tudi znotraj države. Tako pač naredimo, kar se da. **Ko nimamo maše v naši cerkvi, upam, da greste k maši v lokalne avstralske cerkve,** če nimajo prevelikih omejitev. Nekoliko težje je ob pogrebih, ko se od rojakov, ki so morda redno prihajali v cerkev, ne moremo posloviti v naši cerkvi ali pa ima pogreb avstralski duhovnik. Tudi ob takšnih priložnostih naredimo, kar moremo. Že takoj ob prihodu v cerkev opazite, da je drugače, kot je bilo prej. Kot ob obiskih v drugih ustanovah, se moramo tudi **ob prihodu v našo cerkev vpisati na seznam prisotnih.** Lahko pa s svojim mobilnim telefonom tudi posnamete QR kodo in se vpisete preko računalniškega sistema za sledenje okužbam. Sistem smo poenostavili tako, da sem sestavil seznam tistih, ki običajno prihajate v našo cerkev in imam vaše telefonske številke v svojem seznamu, tako da se samo odkljukate in s tem označite, da ste bili prisotni. Če imamo dve osebi Covid Marshal (kadar Rosemary Poklar pomaga tudi Justi Bole), je ena običajno pri vratih in vas prijavi, da vse poteka čim bolj enostavno in tekoče. **Hvala Rosemary** (tudi sam se opravil tečaj in izpit za Covid Marshal, če bi bilo potrebno) **in Justi**, kadar ji pride pomagat. Justi mi je sešila tudi maski, vijoličasto za advent in belo za praznike, ki si ju nadenem, ko grem obhajat. Bog lonaj!

Zdravstvene oblasti svetujejo, da ostanemo doma, če se ne počutimo dobro in smo morda okuženi. Covid Marshal pri vhodu ima tudi termometer, da lahko izmeri temperaturo, ki je eden od pokazateljev morebitne okužbe. Če v cerkvi ne moremo držati 1,5 metra medosebne razdalje, bi si morali nadeti maske. Nekaj jih je na voljo tudi pri Covid Marshalu ob prihodu, če bi jo kdo potreboval. Premaknili pa smo tudi klopi, tako da so razmaknjene meter in pol. Ob pravilu ena oseba na dva kvadratna metra, bi lahko bilo v naši cerkvi 125 ljudi, ob pravilu ena oseba na štiri kvadratne metre pa 62. Žal ni bojazni, da bi nas prišlo v cerkev preveč. Velikokrat so me tudi opozorili, da v kropilnikih pri vhodu ni blagoslovljene vode. Tudi to je ukrep ob pandemiji, so pa **na tistem mestu razkužila, ki sem jih prav tako blagoslovil** in nas lahko opomnijo, da moramo najprej sami poskrbeti za našo varnost, Gospod pa bo dodal svoj blagoslov.

Adventno znamenje je letos pripravila Nada Čargo, ki običajno pripravlja šopke na oltarju. Ob posameznih svečah je napisala **HOPE, LOVE, JOY** in **PEACE**. Adventno znamenje smo v začetku maše na drugo adventno nedeljo blagoslovili, Nada pa je prižgala prvi dve svečki. Nada, Bog lonaj! – tudi za vse druge okrasitve, še posebej za šopke na oltarju.

Po 4. adventni nedelji smo pripravili cerkev za praznovanje Jezusovega rojstva. **Ivan Legiša in Matija Polajzer sta pripravila jaslice**, letos že drugič pred oltarjem, saj ni več kapele Marije pomagaj na strani prezbiterija. Več ljudi je reklo, da so jim jaslice bolj všeč pred oltarjem, saj je to prvi pogled, ko človek stopi v cerkev. Potem so **skupaj z Justi Bole** postavili smrekice in jih okrasili. Pomagala je Simona, ki se je z mamo slučajno ustavila v naši cerkvi.

Praznično okrašena cerkev pomaga k prazničnemu vzdušju in tudi k našemu notranjemu razpoloženju. Hvala **Nadi Čargo in Johnu**, ki sta cerkev pred božičem tudi temeljito očistila. Bog povrni vsem, ki sodelujete pri čiščenju tega našega skupnega doma. Januarja vam bom poslal spored čiščenja v prihodnem letu.

Božično praznovanje smo pričeli z našo zgodnjo polnočnico ob 9. uri na sveti večer. V sprevodu smo prinesli k jaslicam **kipec Novorjenega, ga položili v jaslice in jih blagoslovili**. Prosili smo Božjega blagoslova tudi za jaslice po naših domovih oz. blagoslova

Na začetku polnočnice so otroci Rebeke in Samuela Baxter prinesli Ježuška v cerkev ...

... in mu po blagoslovu jaslic zapeli.

za tiste, ki bodo ob pogledu na jaslice in ob misli na novorojeno Božjo Ljubezen začutili Božjo bližino. **Otroci Rebecce Baxter so potem novorojenemu zapeli pesmico** in pričeli smo s sveto mašo. Udeležba je bila nekoliko manjša kot lani, saj nekatere skrbi okužba z virusom, a tudi brez virusa moramo priznati, da je to pač trend, ki je ob staranju članov naše skupnosti vedno prisoten.

Praznična sveta maša je bila tudi na božič ob 10. uri dopoldne, ter naslednji dan, na **praznik svetega mučenca Štefana**. Na ta dan, dan po božiču, Slovenci praznujemo tudi **dan samostojnosti in enotnosti v spomin na plebiscit leta 1990**, ko se je velika večina prebivalcev Slovenija odločila, da hoče živeti v svobodni in neodvisni državi Sloveniji. Sam plebiscit je bil na nedeljo, 23. decembra, slovenski parlament pa se je zbral dan po božiču in slovesno razglasil rezultate plebiscita, s čimer se je začel polletni proces osamosvajanja in odcepitve od naše prejšnje države Jugoslavije. Lani je od tega minilo 30 let, zato so bila praznovanja še posebej slovesna, tako v Sloveniji kot med Slovenci po svetu. Nas je po maši v cerkvi **nagovoril in nam voščil za praznik častni konzul Republike Slovenije za Južno Avstralijo, g. Jadran Vatovec**. V spomin nam je podaril tudi lep slovenski koledar.

Nedelja je bila že tretji oz. četrti praznični dan, saj **na nedeljo**

po božiču praznujemo praznik Svetе Družine. Ona je **zavetnica naše cerkve in našega misijona.** Na sliki na vaši levi ob oltarju jo je umetnik Stanko Rapotec upodobil na begu v Egipt. Ker ste tako usodo bega iz svoje domovine mnogi tudi sami doživeli, je gotovo izbira naše zavetnice in njene upodobitve zelo posrečena in pomenljiva. Naše molitve so se stekale v prošnjo, naj Sveta Družina varuje naše domače družine in našo slovensko družino v Adelaidi, ki se zbira v našem skupnem domu v West Hindmarshu ali v Slovenskem klubu.

Skupaj smo nato praznovali še **novo leto, praznik Marije, Božje Matere (v Cerkvi je to tudi svetovni dan miru) in praznik svetih treh kraljev** na prvo januarsko nedeljo. Po maši smo

blagoslovili »trikraljevsko« vodo, s katero na predvečer praznika pokropimo svoje domove. Naj tudi v tem letu na njih počiva Božji blagoslov!

Hvala Rosemary Poklar, ki skrbi za slovenske radijske oddaje v Adelaidi. Na sporednu so vsako sredo ob 7. uri zvečer in vsako nedeljo ob 2. uri popoldne. Hvaležni smo njej in sodelavkam tako za pripravo oddaj kot tudi za priložnost, da ob praznikih pripravim adventno ali božično oz. postno ali velikonočno oddajo. Letos smo imeli adventno oddajo v sredo pred božičem, in božično na nedeljo Svetе Družine, tehnologija pa nam je omogočila, da sem velikonočno oddajo

pripravil v Melbournu in jo poslal v Adelaido Rosemary, ki jo je odnesla na radijsko postajo.

Bog Vam povrni za vsa vaša izrečena voščila in dobre želje in za vse vaše

darove ob praznikih. Letos nismo posebej pošiljali kuvertic in ste jih dobili z Oznanili v cerkvi, saj smo se srečevali v cerkvi že tri nedelje pred božičem.

Svete maše v naši cerkvi bodo, kot upamo, spet po rednem urniku: 4. in 5. nedeljo v mesecu (če ima mesec pet nedelj) ter nato 1. nedeljo v naslednjem mesecu. Za božič in veliko noč spored tudi prilagodimo, za druge praznike pa oznanimo sproti.

To bi pomenilo, da se bomo k bogoslužju po zaključku januarja in začetku februarja zbrali: 28. februarja (2. postna nedelja), 7. marca (3. postna nedelja), 28. marca (cvetna nedelja), 1. aprila (veliki četrtek) – ob 6. uri zvečer, 2. aprila (veliki petek) – ob 3. uri popoldne, 3. aprila (velika sobota) – ob 6. uri zvečer, 4. aprila (velika noč)

in 5. aprila (velikonočni pondeljek). Podrobnejši spored bo v Oznanilih.

Maše so vedno ob 10. uri dopoldne, razen na veliki četrtek, veliki petek in veliko soboto.

SVETI KRST

Na praznik Gospodovega razglasenja, 3. januarja, je prejel sveti krst **ARCHIE MATIJA GIERLACH**. Čestitke staršema Aniti, roj. Polajzer, in Wojteku, njegovemu bratcu Leonu in sestrici Elli ter obojnim starim staršem, predvsem seveda našima Nežiki in Matiju Polajzer. Čestitke tudi botru Gregorju Gierlachu in botri Urški Guzej, ki pa tokrat ni mogla priti iz Slovenije in jo je zastopala Thanh Gierlach. **Bog te živi, Archie Matija!**

NAŠ POKOJNI

MIRAN JUG se je rodil 3. junija 1929 v vasi Čiginj ob Soči, severno od Gorice, v bližini Sv. Lucije oz. Mosta na Soči. Umrl je 19. decembra 2020 v domu San Hilarion v Fulhamu. Bil je tretji od petih otrok. Ta del Slovenije je takrat spadal pod Italijo in tudi Miran je hodil v italijanske šole. Po kapitulaciji Italije septembra 1943 so tudi ta del Slovenije in Italijo zasedli Nemci in se še bolj znašali tudi nad slovenskim prebivalstvom. Odpeljali so njegovega očeta, ki se nikoli več ni vrnil in mama je sama skrbela za družino. Po vojni je pobegnil čez mejo in leta 1952 prišel v Avstralijo, prav tako njegov mlajši brat Andrej. Najprej je delal na železnici, potem je odšel v Port Lincoln in končno prišel v Adelaido, se zaposlil v General Motors Holden, kjer je delal do upokojitve. Sedmega januarja 1956 se je poročil z Mijo Granduč. Leta 1957 se jima je rodila hčerka Ana, naslednje leto pa sin David. Živeli so v Rosewater, leta 1963 pa so si postavili dom v Flinders Parku. Novembra 2014 mu je umrla žena. Septembra mi je v

slovenskem klubu, kjer sem ga redno srečeval, ko je igral biljard, potožil, da je zelo bolan, da gre v bolnišnico in da ne bo dolgo. Od njega smo se s pogrebno mašo v naši cerkvi poslovili 29. decembra 2020 in ga pospremili na pokopališče Dudley Park.

Sožalje hčerki Ani in sinu Davidu z družinama, bratu Andreju, ki je v domu za starejše v Hope Valley, in drugim sorodnikom v Avstraliji in v Sloveniji.

ALOJZ COLJA je umrl 14. aprila 2020 v Perthu. Rojen je bil 14. februarja 1935 v Dutovljah na Krasu. Sožalje ženi Mariji in družini.

Naj naši rajni počivajo v miru!

»Kolmanovi fantje«, Billy, Vlado in Štefan ml., so popravili ograjni zid pred cerkvijo (zgoraj) in zidove pod nosilci. Billy, ki je tudi sam pomagal zidati cerkev je rekel, da je vse to še »pod garancijo«. Kaj naj rečem? BOG LONAJ!

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Kaos je red, ki ga trenutno še ne razumemo (5)

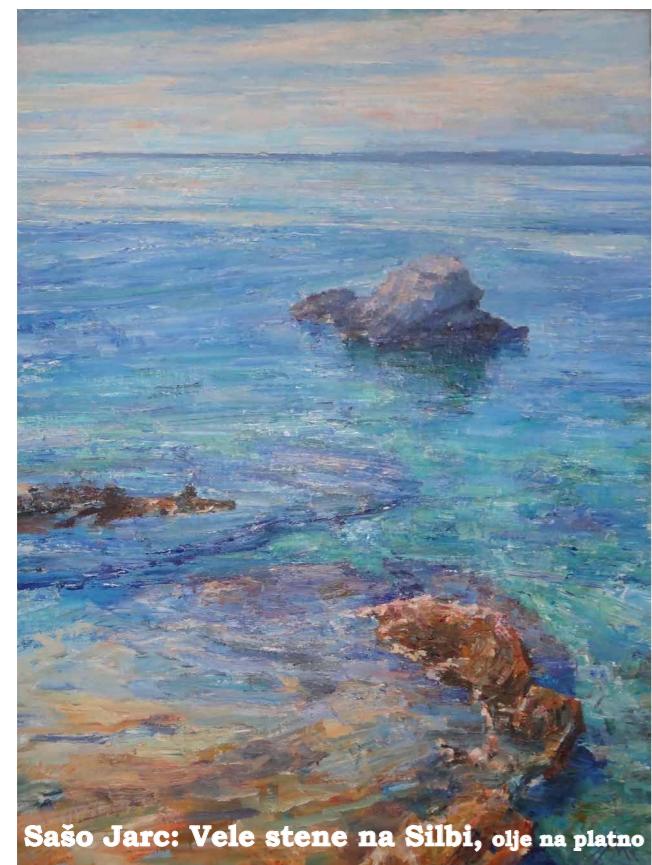
November in december sta bila zame težka meseca. Kljub praznični naravnosti ali ravno zaradi nje. Z viharjem v možganih sedim pred prazno stranjo na računalniškem ekranu in nimam moči vseh teh prehitevajočih se misli izraziti z besedami. Jih zapisati tako, da bodo prav razumljene. Rekli boste, da kaj pa je to takega, saj lahko napišem, kar se mi zdi. Prosto po Prešernu. En dva tri, pa je. A je pisanje kot vsaka druga obrt, sploh, ko jo enkrat obvladaš: ne gre tako preprosto. Več kot znaš v nekem poklicu, boljši kot si v njem, večja je tvoja odgovornost, zaveza do ljudi, za katere delaš. Tako bi vsaj moralo biti. Pa naj si zdravnik ali učitelj, pravnik, arhitekt, ekonomist, igralec ali polagalec keramike. Tudi s pisanjem je tako. Ne moreš kar vsega vreči na papir. Zato sem v naslovu uporabila Sokratov rek: zaradi tega groznega kaosa v glavi, ki se jasno izoblikuje šele, ko ga obrzdam, osmislim z zapisom. Za druge prav toliko kot zase. Šele takrat se mi vse vsaj približno postavi na pravo mesto.

Novembra sem za radio pisala oceno biografije enega največjih slovenskih igralcev Radka Poliča – Raca. Belokranjca. Garača in zaljubljenca v svoj poklic. Tudi on je s svojimi vlogami iz lastnega kaosa ustvarjal red in z njimi marsikom popestril življenje. To je napeta, kratkočasna in pretresljiva knjiga, ki bi jo moral prebrati vsak Slovenec, tudi če ga igralstvo ne zanima. Ker je Rac v prvi vrsti človek z veliko začetnico, ki s svojim prostodušnim kramljanjem postavlja ogledalo naši človečnosti in našim zmožnostim. Naši odkritosti in poštenosti do samih sebe. Tudi našim družinskim vezem. Igralec, ki je mislil, da bo postal kirurg ali gozdar, v knjigi odstre svojo veliko navezanost na naravo in samotne potepe po njej ter ljubezen do fizičnega dela, naj bo na polju ali pri gradnji, obnovi hiše. Z obojim so ga zaznamovala že rosna belokranjska leta.

»Rad imam zemljo, kmetije, naravo, reke, vse to, kar je Bela krajina ... njenomehko in lepo pokrajino, breze in praprot ... pa vodo, ogromno vode. Vsi mojispomini na Belo krajino iz otroštva so nežnih barv. Zelenkaste, modrikaste, prosojne, pridušene. Rdečkasta barva belokranjske zemlje. Pa bela debla in svetlo zelene krošnje brez. Kot bi jih naslikal kakšen francoski slikar, recimo Matisse. Dežja se skoraj ne spominim. Zime tudi ne, razen enkrat, ko sem šel v Belo krajino med zimskimi počitnicami v letu, ko sem opravljal malo maturo. Takrat je zapadlo dva metra snega. Drugače pa je Bela krajina mojega otroštva potopljena v poletje. V mojem spominu je izrisana v svetlih pastelnih odtenkih, v njej ni nobene teme.«

Novembra sva z Branetom v Semiču posadila novo brezo. Na skoraj istem mestu, kot je 34 let kraljevalo oktobra padlo drevo. Ni je bilo lahko najti. Naivno sem bila prepričana, da si v deželi brez mimogrede izbereš brezovo mladicico – da me bo celo sama »poklicala« – pa se je izkazala tista o kovačevi kobili, ki je ponavadi bosa. V brezovih gajih preprosto ni bilo mladih brez, vsaj ne takšnih pravšnje velikosti za presajanje. Na koncu sva, po večurnem iskanju na različnih koncih in že skoraj skregana, iz goščavja na robu travnika le rešila kumrno drevesce. Upam, da bo na sončnem mestu, ki ga je zasedlo na vrtu, pognalo v nebo, v veselje pticam in svoji predhodnici v čast.

Novembra je pri 62 letih nepričakovano umrl prijatelj, nadarjeni slikar Sašo Jarc, občudovalec Jakopiča in drugih impresionistov. Hecno je to s prijateljstvi, tako različna so in tako samoumevna se zdijo. Posebneža, norega na »malanje« in morje, sem spoznala leta 1982, ko sem se v sestrinem stanovanju v stari Ljubljani piflala za maturo. Na vrtu gostilne Vitez je postaven in že precej okajen dolgolasec zbrani družbi razlagal o otoku blizu Zadra, na katerem ni avtomobilov. Prvič sem doživela, da nekdo dobesedno slika z besedami. Zagledala sem rdeče in rožnate barve oleandrov na turkizni paleti samotnih zalivov, zavonjala močne arome fig, borovcev in rožmarina, vame je buhnila vročina kamnitih zidov. Silbo, tako je bilo otoku ime, sem obiskala še isto leto in ostala je moja za vedno. In Sašo, ki si je tam z lastnimi rokami postavil izvirno domovanje, njena stalnica. Kadar smo naleteli drug na drugega smo debatirali, žurirali, prečesavali obalo, plavali, zabavali otroke, hranili zanemarjene pse, reševali ranjene galebe, naravo in svet. Sašo je bil odštekan in zatezen, rad je preveč spil, srce pa je imel na pravem mestu. Tudi umetnik je bil pravi; ob njegovih slikah si začutil moč umetnosti.

Sašo Jarc: Vele stene na Silbi, olje na platno

Z našim atkom sta se imela zelo rada. Vesela sem, da je na naslovnicu atkove knjige o Prešernovem verzu *Prešeren na Silbi 2* Saševa slika silbanskih Velih sten. Že nekaj let visi v mojem stanovanju v Novem mestu in posluša šumenje jezu na Krki. Kadar jo gledam, tisto »namalano« morje oživi in vedno drugače

obliva osamljeno pečino. Sašo tako ostaja z mano, takšen, kot so moji spomini nanj. Mislim, da mu bo lepo tam zgoraj. Toliko ljudi, ki jih je imel rad, je že tam. Ga bom pa pogrešala, svet bo za odtenek dolgočasnejši brez njega. Počivaj v svojem kaotičnem miru, blodni sanjač.

Decembra ljudje ponorimo z božično-novoletnim okraševanjem in znamo biti včasih prav čudaški. Pred prazniki sva z Jonom na primer nesla atku na Žale novoletno smrečico. Lepo sva jo okrasila in ji na vrh pripela papirnatega ptička. Avstralcem bi bilo po mojem smešno takšno praznično krancanje grobov, že za prvi november ne delijo našega pokopališkega sentimenta. Tudi v Sloveniji se okrašeno drevesce na grobu mnogim čudno zdi, pri nas pa je nekakšen družinski običaj. Spomnim se, kako je atek na sveti večer vedno odnesel na Žale dve smrečici, eno za njegove in eno za mamicine starše. Veliko mu je pomenilo, da preden sedemo k božični večerji, še malo poklepeta z ljubimi pokojniki, se malo podruži še z njimi.

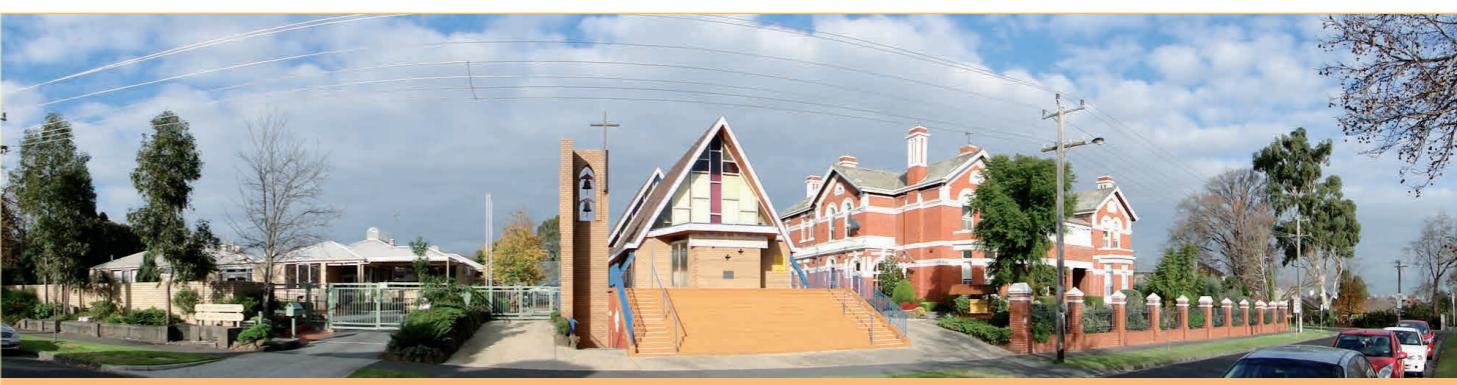
Naša premožna novomeška soseda okrasi pol ulice, ne samo ozemlja pred svojo hišo, in ne samo za božič. Njeni »aranžmaji« in zasaditve so sezonski, eden za vsak letni čas. Nič sebe ne vloži vanje, naredijo in postavijo jih cvetličarji, ona potem, vedno brezhibno urejena, samo tu in tam kaj zalije ali popravi. Na vrtni mizi je vedno ogromna ikevana, na stolih okoli nje blazine v ujemajoči se barvi. Pozimi in poleti, v soncu, snegu ali dežu. Še nikoli nisem videla, da bi tam kdo sedel in užival. Ves ta živopisan cirkus je samo za oko in mogoče zafovšijo, ne za oddih misli, duše in telesa. Tam naokoli vedno vlada všečni red, ampak čutiš, da ni nastal iz ustvarjalnega kaosa.

Sama se v tem božično-novoletnem času počutim precej bedno in ranljivo (razen če nisem na poti), letos pa sta občutje še okreplila predpraznična operacija levega mezinca in »lock down« pri naši mami v Ljubljani. Domači smo se zmenili, da bo zaradi varnosti pri njej božičevala samo sestra, ki ima od vseh najmanj možnosti za okužbo s koronavirusom. Tako sem ostala na Dolenjskem, prikrajšana za družinski božič, z neuporabno roko za peko in kuho in krašenje in vse tiste stvari, s katerimi se med prazniki zamotimo in potešimo – zaradi prijetnega obreda pa tudi zato, da nam ni treba preveč noter vase. Počutila sem se slečena do golega, tuhtajoča o sebi in bližnjih, in s slabo vestjo, da si dovolim temne misli, ko se bo vendar ravnokar rodilo dete in novo upanje za svet in tako dalje. Nikjer ni bilo moje zvezde repatice. Še velika noč se mi je zazdela prijaznejši praznik od božiča. Rojstvo, nov začetek ... vse to postane kar majčkeno strašljivo, če ga ne vzameš leporečno, ampak se zaveš svoje vloge in odgovornosti v njem. TI si tisto novorojeno dete. TI boš moral spet začeti znova. TI se boš moral truditi biti boljši, strpnejši, sočutnejši, obenem pa ravno prav ljubeč tudi do sebe. TI boš moral spet zbrati energijo za vse to. Da boš na koncu leta spet neizpolnjen lovil sapo. Če to ni žalostno. Vsakoletni krog, ki ga tečemo, ni več maraton, bolj malo daljši sprint. Komaj dobro štartamo, že smo na cilju.

Decembra so bili slovenski kraji kljub epidemiji odeti v svetlubo, čeprav so ulice in trgi bolj ali manj samevali. Praznični dogodki so se preselili na splet, pa tudi stojnic in vonja po pleskavicah in kuhanem vinu ni bilo. Okrašena mestna jedra so oživila samo v času, ko je padel mrak, in so starši na ogled čarobnih lučk pripeljali otroke. Po deveti zvečer so bila zaradi policijske ure spet kot izumrla in samo redki izbranci – lastniki psov – smo si lahko privoščili razkošje kratkega sprehoda po prazni pravljični deželi, skozi katero se je plazila megla.

Naj končam z »nedolžnimi otročiči«, ki godujejo v pobožičnih dneh. Tudi v Sloveniji so trenutno naši otroci povzdignjeni na piedestal malih mučenikov in to samo zato, ker zaradi korone že od oktobra ne hodijo v šolo. Ko sem bila majhna, so bile moje največje sanje, da bi zapadlo toliko snega, da ne bi mogla v šolo. Ali da bi se zgodil potres, ki bi porušil samo šolsko poslopje. Čeprav mi ni bilo tam nič hudega in sem bila dobra učenka, sem prav hrepenela po kakšni katastrofi. Zdaj prebiram pozive ogorčenih staršev, ki na višku epidemije zahtevajo odprtje vzgojnih ustanov, ker bo dolgotrajno zaprtje šol in vrtcev ter učenje na daljavo »pustilo posledice na otrocih«, ki »trpijo, so apatični in bledi«, zato je »nedopustno, da takšno poseganje v njihov razvoj traja tako dolgo«. Nočem soditi, razumem pa tudi ne. Lahko samo zavijam z očmi. Kakšna zapravljena kovid generacija neki! Otroci so vendar najbolj prilagodljiva bitja pod soncem, izredne razmere pa zanje življenjska avantura, dragocenjša od klasičnega pouka. Ali bi vsaj morala biti. Ali pa sem v Avstraliji v času Jonovega šolanja od učiteljev prevečkrat slišala, da je potovanje najboljša šola, kadar me je skrbelo, ko sva zaradi najinih potepov za nekaj tednov podaljšala počitnice.

Naj bo sprint leta 2021 čim počasnejši. In naj se kaos, ki nas trenutno obkroža, čimprej izkristalizira v red.

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912

p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783

Sts. CYRIL and METHODIUS

SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street

PO Box 197, KEW VIC 3101

Tel.: (03) 9853 7787

E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Mesec januar 2021. Stopili smo v novo leto z različnimi občutki in mislimi, kaj nam bo to leto prineslo ali odneslo.

Karkoli že bo to, potrudimo se narediti, kar smo glede na leta in naše moči sposobni storiti. Več je nemogoče. In

morda bodimo zadovoljni že s tem, da večinoma še vedno lahko sami skrbimo zase. Tudi starost je lahko lepa in privlačna, če jo skušamo sprejeti kot del naše življenjske poti. Lahko iz dneva v dan samo »jamramo« in se smilimo sami sebi, lahko pa iz teh poznih let naredimo nekaj novega, bogatega in osrečujučega zase in za druge.

Trenutno smo res hvaležni, da se lahko zbiramo v večjem številu v naši cerkvi v Kewju, in da se po dolgih mesecih osamitve spet vidimo, pogovorimo. Objemanje, poljubljanje, rokovanje ... še ni dovoljeno in tudi nošnja maske znotraj cerkve je obvezna. Smo pa lahko končno skupaj in z veseljem sodelujemo vsak po svoje. Za vse tiste,

ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost

Blagoslov otrok

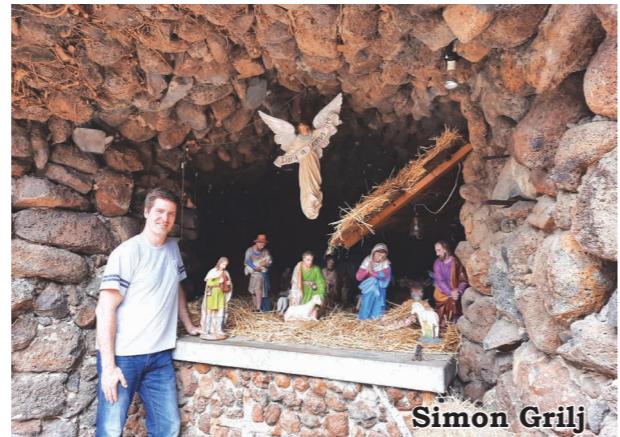
spremljanja maše na socialnem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Catholic Mission St Cyril and Methodius**.

Na prvo adventno nedeljo smo blagoslovili adventni venec in se najprej

Jacob Grilj in Dean Christofas

zbirali z misijo na Marijo, potem pa se veselili, ker je bilo med nami vsako nedeljo več svetlobe. Močan sij luči nas je pripeljal do svetega večera, 24. decembra, ko smo ob 21. uri (9 pm) pred Lurško votlino obhajali polnočnico. Verjetno letos nekoliko drugače. Že nizke temperature (za katere sem Bogu zelo hvaležen) so nas opozorile, da se bo treba ogreti s toplimi oblačili in

Simon Grilj

ljubeznijo. Hvaležen sem vam za vaše sodelovanje in predvsem za petje iz srca.

Za praznike je bilo res veliko priložnosti za srečevanja, saj se je sveti večer prelil v božič, ko sta bili maši ob 8. in 10. uri. Sobota, 26. decembra, je bila zaznamo-

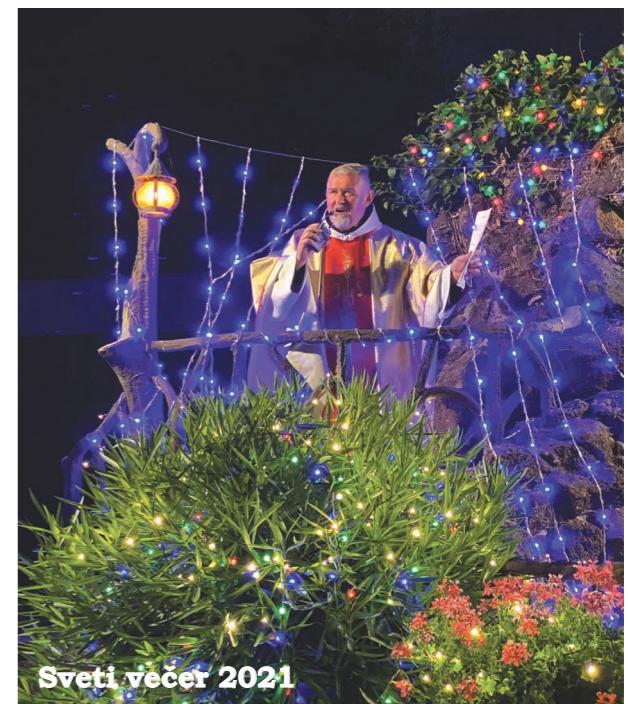
vana s praznikom sv. Štefana in mašo ob 10. uri. Seveda nismo pozabili na ljubo domovino Slovenijo in se Bogu zahvalili za Dan samostojnosti in enotnosti.

Zame res nepozabno doživetje je bila nedelja sv. Družine, ko sem bil pri maši obdan z ministranti in sodelavci. Ko sem pred tem objavil, da bomo pri njej blagoslavljali otroke, ste se nekateri namuznili, češ, kaj mu pa je. Pa je Bog le poskrbel in uslišal mojo prošnjo ter mi naklonil milost, da sem blagoslovil nekaj otrok v občestvu, ki se starostno

povprečno giblje nad 80 let. Bogu in vsem, ki ste za to poskrbeli, hvala.

Tudi na zadnji dan leta 2020 in na novega leta dan 2021 smo se zbrali pri maši ob 10. uri. Pri prvi smo se zahvaljevali za vse prejete milosti, pri drugi pa prosili blagoslova in varstva za naprej. Spremljala nas je misel bl.

Sveti večer 2021

škofa Slomška: »Z Bogom začni vsoko delo, da bo dober tek imelo.«

ZAHVALA

Iskrena zahvala gre **Simonu Grilju**, ki je tudi letos, res umetno in z veliko mero požrtvovalnosti, poskrbel za okrasitev in postavitev jaslic v Lurški votlini pred Baragovo hišo, za postavitev ozvočenja na sveti večer, za sodelovanje pri mašah ...

Tone Brne in Francka Anžin

Naša tiskana OZNANILA so vstopila v 44. leto izhajanja, revija MISLI pa začenja 70. leto. Misli bodo izšle v šestih številkah kot dvomesečna revija. Naroč-

Anita Pleško

nina za leto 2021 ostaja 60 \$, letalsko po svetu 120 \$. Posebno bi se rad zahvalil vsem, ki redno poravnate naročnino za tekoče leto in darujete v tiskovni sklad.

Praznik Lurške Matere Božje bo v četrtek, 11. februarja. Na ta dan bomo obhajali 29. svetovni dan bolnikov. Papež Frančišek je za to priložnost napisal poslanico z naslovom: *Eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje* (Mt 23, 8). *Odnos zaupanja je temelj nege bolnikov.* Takole jo prične: »Dragi bratje in sestre! Praznovanje 29. svetovnega dneva bolnikov, ki ga obhajamo 11. februarja 2021, na god Lurške Matere Božje, je primeren trenutek, da posebno pozornost posvetimo bolnikom in tistim, ki jim pomagajo, bodisi na krajih, ki so namenjeni negi bodisi v naročju družine in skupnosti. Posebno mislimo na tiste, ki po vsem svetu trpijo zaradi učinkov koronavirusa. Vsem, zlasti pa najbolj ubogim in odrinjenim, izražam svojo duhovno bližino in jim zagotavljam skrb in ljubezen Cerkve ...«

POSTNI ČAS se bo pričel na pepelnično sredo, 17. februarja 2021. Maša s spokornim obredom pepelenja bo ob 10. uri. Ta dan je strogi post.

KRIŽEV POT bomo premisljevali ob petkih in nedeljah pred mašo.

Praznik sv. Jožefa bo v petek, 19. marca. Praznična maša bo ob 10. uri.

SLOVENSKO DRUŠTVO JADRAN – maša v prostorih društva bo v nedeljo, 21. marca ob 12.30.

Praznik Gospodovega oznanjenja bo v četrtek, 25. marca.

CVETNA NEDELJA bo 28. marca, **VELIKA NOČ** pa 4. aprila.

REDNO BOGOSLUŽJE v KEWJU

je vsako nedeljo ob 10. uri, po novem tudi na drugo nedeljo v mesecu. Upam, da bo ta sprememba pripomogla, da bo obisk maše na drugo nedeljo v mesecu večji. Vedno ste dobrodošli tudi pri maši ob petkih ob 10. uri.

ODŠLI SO

MILA REMŠNIK, roj. GEOŠEV, je umrla 3. decembra 2020 v Charlesbrook Aged Caru v Templestowu. Rodila se je 19. marca 1926 v Opovem (Banat) v Srbiji. Slovo od pokojne je bilo v torek, 15. decembra 2020, v Doncaster Chapelu. Isti dan smo jo pokopali na pokopališču Keilor. Mila je bila ena od štirinajstih otrok v družini mame Laure in očeta Lazarja Geošev. Zelo rada je hodila v solo in si z veseljem nabirala novo znanje. Ker je bila družina velika, je v svojih mladih letih morala hoditi tudi delat drugam. Bila je zelo nadarjen otrok. Že v mladih letih se je naučila kuhati in tudi paziti otroke. Leta 1954 je skupaj s svojo hčerko Olgo prišla v Avstralijo, kjer je srečala bodočega moža Wernerja Remšnika. Rodili sta se jima hčerki Vera in Anny. Zelo je bila ponosna na svoje vnake in pravnukinje. Imela je globok čut za soljudi in rada je bila obdana z njimi. Slovela je po svojih izvrstnih kuharskih izdelkih. Rada se je udeleževala dogodkov v slovenskem klubu Eltham, kjer je velikokrat ponudila v pomoč svoje znanje v kuhinji. In zelo rada je zaplesala, kadar je zaslišala prijetne melodije. Imela je zelo močan značaj in pozitivno energijo, nasmeh na obrazu je bil njen stalni spremljevalec. Sočutje hčerkam Olgi, Veri in Anni, vnukom Lisi, Joshui in Gabrielu, ter pravnuknjama Emily in Sophie.

EMA KOKELJ, roj. SLUGA, je umrla v petek, 11. decembra 2020, v Ruckers Hill Aged Caru. Rodila se je 7. oktobra 1933 v Rodiku pri Kozini. Slovo od pokojne je bilo v torek, 22. decembra 2020, v Lonergan & Raven Chapelu. Pokopali smo jo isti dan na Warringal

Cemeteryju. Ema je prišla v Avstralijo z letalom leta 1956. Leta 1959 se je poročila z Matevžem Kokljem. Leto kasneje se jima je rodila hčerka Susann in pet let kasneje hčerka Tanja. Družina je najprej živela v Prahranu, kasneje pa so zgradili hišo v Bulleenu. Najprej je bila zaposlena v tovarni Colvan Chip Factory, nato v Kurz Bakery v Prahranu, v bolnišnici Alfred Hospital in nazadnje v domu Lewisham Nursing Home. Sočutje hčerkama Susann in Tani ter vnukoma Sebastianu in Isabelli.

VIKTOR FERFOLJA je umrl 13. decembra 2020 v Austin Hospitalu v Heidelbergu. Rodil se je 17. junija 1932 v Brestovici pri Komnu. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v ponedeljek, 21. decembra 2020, ob 11.30. Ob 11. uri smo molili rožni venec. Pokopali smo ga isti dan ob 15. uri (3 pm) na pokopališču Keilor. Leta 1952 je pobegnil v Italijo in februarja 1954 z ladjo Toscana priplul v Avstralijo, kjer je našel doživljenjske slovenske in hrvaške prijatelje. Po prihodu v Avstralijo je iz Bonegille odšel obirati grozdje v Milduro. Kasneje je nekaj časa, vse do nesreče, delal kot prevoznik, in se okoli leta 1956 naselil v Melbournu, kjer je do upokojitve delal v svoji trgovini. Bil je kvalificiran delavec, še posebej ponosen na čas, ko je delal v podjetju, ki je popravljalo komercialne ladje. Leta 1960 je v Melbournu spoznal Angelo, rojeno Čampelj, in se leta 1963 poročil z njim. Imela sta dve hčerki, Silvijo in Veroniko. Bil je predan mož in oče. Vse od prihoda v Avstralijo je bil ponosen Slovenec in aktiven v slovenski skupnosti v Kewju. Redno se je udeleževal slovenskega bogoslužja

in s svojim petjem dolga leta bogatil in razveseljeval ljudi pri mašah. Po smrti p. Bazilija je veliko pomagal pri obnovi Baragove hiše.

Sočutje ženi Angeli, hčerkama Veroniki in Silviji, sestri Afri Trebše ter bratu Slavku Ferfolji v Sloveniji.

PAVEL SEDMAK je umrl v petek, 25. decembra 2020, v Warrandyte Gardens Care Communityju. Rodil se je 10. marca 1933 v Zagorju pri Pivki. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v četrtek, 31. decembra, ob 12.30. Pokopali smo ga isti dan ob 14.15 (2.15 pm) na Springvale Botanical Cemeteryju. Pavel je bil delaven mož, oče, dedek in brat. Bil je srčna, energična in družabna oseba, vendar je zadnja leta namesto druženja rajši pomagal svoji ženi v slovenskem klubu pri peki neizmernega štivila krofov. Na življenje je gledal zelo pozitivno in ni izrekal sodb o drugih ljudeh. Bil je dober lovec. Zanimivo je bilo, da je race najprej lovil, kasneje pa jih je gojil na svojem vrtu in jim naredil tudi bazen z vodo. Imel je občutek za sočloveka in je vedno rad pomagal drugim. Čudovito je pel. Petje ga je osrečevalo in v težkih obdobjih tudi potolažilo. Rad je imel svoji hčerki, vnuke in pravnukinjo, in je bil na njih zelo ponosen.

Sočutje ženi Mary, hčerkama Cvetki Ljubici Sedmak in Ann McCormack, vnukom Alexu, Christianu, Kieranu in Liamu, pravnukinja Olivi, sestrama Ivanki Kolačko in Silvi Jenko v Avstraliji, ter bratu Rafku Sedmaku in sestrami Milki Penko in Rozi Bascha v Sloveniji.

SILVANA (Silva) PERTOT, roj. BRGOČ, je umrla v soboto, 2. januarja 2021, v Mercy Place Templestowe Aged

Caru. Rojena je bila 2. decembra 1933 v Trnju pri Pivki. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v Kewju v četrek, 7. januarja 2021, ob 10.30 (am). Pokopali smo jo isti dan ob 12.15 na Andersons Creek Cemeteryju, Warrandyte.

Sočutje sinovoma Ivanu Emelu in Edwinu, vnukom Mikaeli, Lancu in Belarni, ter sestri Zofki Kočevar na Norveškem.

Our Nana, Nonna,

From the day we were both born you were by our sides. There are so many memories with you, birthdays, family celebrations and many great Christmases. When we were sad, you held us close and made us both understand. We remember with fondness the holiday with you to Tasmania, a place you had always

wanted to see, and we were lucky enough to be able to do this with you. We had snowball fights and saw all those wonderful places together; it was so very special. We have so many memories with you, shopping, cinema trips, joining you on your daily visits to your family and friends. We will always remember the wonderful meals you made for us. Thanks so much for teaching Mum how to make your schnitzel and potatoes. It's still our favourite meal and you are always with us, when we enjoy it together. You taught us so many things: kindness, forgiveness, helping those in need, the importance of family and to appreciate all those around us.

Thank you for all your love and we will miss you dearly. You will forever be in our hearts.

Lance & Belarna

Janez in Minka Albrecht

Janez in Anica Jernejčič

Štefan in Ana Maria Cek

Gusti in Ema Tomažin

Milan in Marta Ogrizek

Pepi Rob in Lojze Markič

Ana Špacapan

Max in Magda Pišotek

Janez Mohorko

Jože in Pavlina Podboj

Slavko in Viki Mrak

Stela Rob in Anica Markič

Lepa, ker ljubiš

Ko gledam tvoj mili obraz,
ki poln je nebeške lepote,
našla ljubezen je novi izraz,
zdrobila v srcu kamen trdote.

Zvezda na obzorju

Na obzorju zvezda sije,
razsvetljuje temno noč,
da ne zgube se kralji trije,
po puščavi tavajoč.

Kako lepa si v svoji krasoti,
kakor mladostna jasnina,
neprekosljiva v vsaki dobroti,
rodila si svetu Božjega Sina.

V večnem blestiš se sijaju,
saj ostala si vedno devica,
tvoj dom pri Bogu je v raju,
ti src naših blaga kraljica.

Marija, ti meni si draga,
ki roko mi vedno ponudiš,
da dobro vse slabo premaga,
večno si lepa – lepa, ker ljubiš.

Zvezda sveti v daljavo,
se nad pastirji zaiskri,
zasenči tempelj in trdnjavo,
Herodu spati ne pusti.

Na poljanah Betlehema,
v majhnem hlevu ta večer,
v jaslih dete milo drema,
z rajskeih dalj prinaša mir.

Ogrej me zvezda ti nocoj,
predrami trudne mi oči,
da bi podal se za teboj –
k Njemu, ki je vir luči.

Tilen Kocjančič

Veliki Slovenci in obletnice v minulem letu

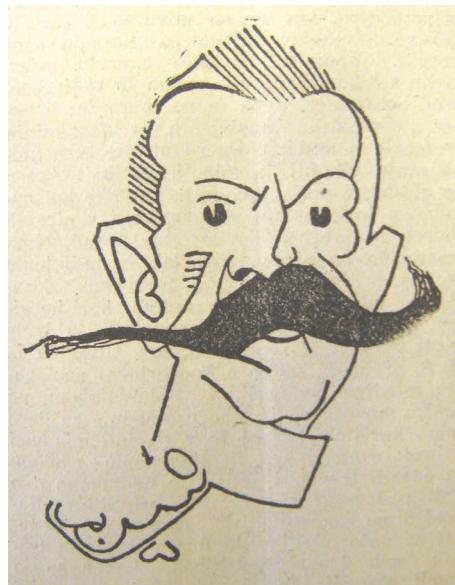
Plečnik, Finžgar, Kralj, Maister

Primerjava in povezovanje velikih mož, kot so bili arhitekt Jože Plečnik, pisatelj in duhovnik Fran Saleški Finžgar, slikar Tone Kralj ter general in pesnik Rudolf Maister, se zaradi različnih obletnic in stoletnic konec preteklega leta ponujata kar sama.

O Finžgarju in Plečniku ter njunem delu govorji razstava v Plečnikovi hiši *Finžgar in Plečnik, prijateljstvo brez meja*. Toneta Kralja in njegov znameniti slikarski opus na Primorskem povezujemo s svojevrstnim uporom ob krivični Rapalski pogodbi novembra 1920, ki je odnesla kar tretjino slovenskega ozemlja, Rudolfa Maistra pa z boji za severno mejo in koroškim plebiscitom, od katerega je v preteklem letu prav tako minilo 100 let. Ti možje so se seveda poznali,

sodelovali in se bojevali za svoj narod na veliko različnih načinov. Tudi prijateljevali so. Maister je Finžgarja celo večkrat obiskal. Finžgar pa je eden od tistih, ki so se Maistru s kakšno mislio ali kratkim sestavkom vpisali v njegovo Zlato knjigo. Hrani jo Maistrov vnuček Borut Maister, v Maistrovi rojstni hiši v Kamniku pa si jo lahko ogledate na enem izmed računalnikov na stalni razstavi.

Rudolf Maister, general in pesnik, je imel veliko zedinjevalno moč; tako veliko kot, denimo, pisec prve slovenske knjige Primož Trubar, ki je Slovence v njej leta 1550 prvič nagovoril z »lubi Slovenci«. Kamničani se na Maistra spomnimo predvsem ob njegovem rojstnem dnevu 29. marca, ki je tudi

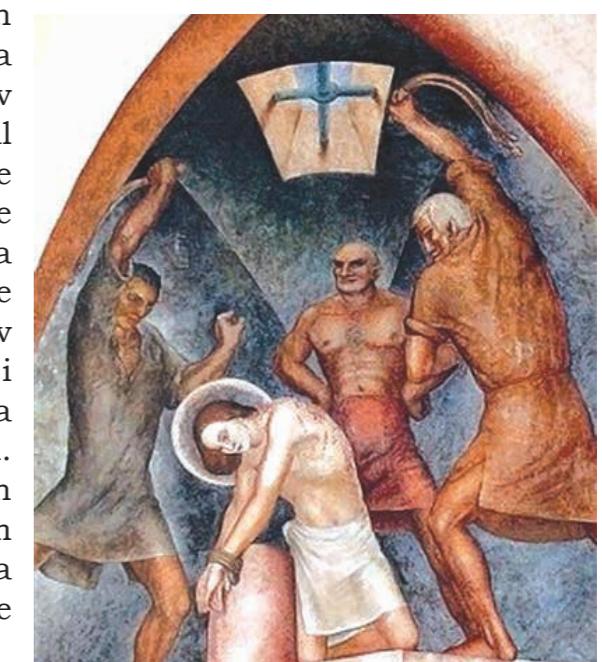
Rudolf Maister, karikatura
Nikolaja Pirnata,
časopis *Jutro* 1934

Plečnik in Finžgar okrog 1935
na Dolenjskem

občinski praznik. Vsi Slovenci pa 23. novembra, na dan Rudolfa Maistra, ki je državni praznik. General je na ta dan leta 1918 že drugič vojaško zavzel Maribor in pregnal germansko oblast v tem mestu.

Na ekspresionističnega slikarja Toneta Kralja in njegov protestni slikarski opus nas je ob lanskih pomembnih obletnicah (120-letnici slikarjevega rojstva in stoletnici Rapalske pogodbe) v televizijskem intervjuju podrobnejše opomnil zgodovinar dr. Egon Pelikan. Predstavil je umetnika, pripadnika krščanskosocialne skupine in Zbora Svečenikov sv. Pavla (tajne organizacije), ki je kot zunanje znamenje protesta slovenskih duhovnikov proti krivični rapalski meji, italijanizaciji in fašističnemu sistemu poslikal na desetine cerkva med Višarjami in Trstom. V poslikavah je spregovoril o navdihujočih dejanjih primorskih duhovnikov, njihovem uporu in narodni zvestobi. Zaradi vsega tega rapalska meja ni obstala, obstal pa je slovenski narod, njegova kultura in jezik.

Tone Kralj: Duče nadzoruje
bičanje Kristusa, cerkev v Šentviški Gori

Na dva pomembna moža slovenskega naroda, Jožeta Plečnika ter duhovnika in pisatelja Frana Saleškega Finžgara, ter na njuno prijateljstvo brez meja v realnem in duhovnem svetu pa nas je spomnila razstava s prav takim naslovom. Njen avtor je mag. Marijan Rupert, vodja rokopisnega oddelka v Narodni in univerzitetni knjižnici, stoji pa v Plečnikovi hiši v Trnovem v Ljubljani. Na razstavi množica pisem, fotografij, originalnih dokumentov, Plečnikovih risb, skic in vinjet pripoveduje o sodelovanju in iskrenem prijateljstvu dveh, ki sta si bila po značaju precej daleč, vendar blizu v odnosu do življenja in dela, do naroda in umetnosti. Na spletu si lahko o tem ogledate odličen dokumentarni film *Plečnik in Finžgar, prijateljstvo brez meja*.

In za konec: nobeden od teh velikih mož se ni ukvarjal s provincialnimi razprtijami, političnimi in strankarskimi nasprotovanji ali ideologijami, ki Slovence zadnje čase močno bremenijo. Ne, za to ti duhovni velikani niso imeli ne časa in ne volje. Živeli in delovali so za svoj narod, kot so najbolje zmogli. »Vsak svojega Boga moli, kakor ve in zna,« je rad poudarjal Plečnik.

Tudi tega so se ti možje držali.

Alenka Juvan

Slovenian Mission Sydney

ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

STATISTIKA VERSKEGA ŽIVLJENJA V LETU GOSPODOVEM 2020

KRSTI: 4 (2 dečka, 2 deklici).

POROKE nismo imeli nobene.

POGREBI: 21 (9 moških, 12 žensk). Predvidenih je bilo 10, nagle smrti jih je umrlo 5. Povprečna starost pokojnih je 83 let in pol (moški 88 let, ženske 82 let).

NEDELJNIKI: 95. Zaradi koronavirusa in omejitev obiskovalcev je obisk manjši, pri nedeljski sv. maši v soboto zvečer pa večji. V Wollongongu je povprečni obisk 25 vernikov, v Canberri 25. Na Planinki pri Brisbanu smo imeli zadnjo sv. mašo lani januarja, ko se nas je zbral 27. V Newcastle pa nimamo več slovenskih sv. maš, ker se je število obiskovalcev zelo zmanjšalo.

Sv. obhajila: 11.771.

Bolniki: obhajanih 165, maziljenih 97. V letu 2020 nismo imeli prvoobhajancev in birmancev.

MED NAMI JE BILO ...

LETO GOSPODOVO 2020 je bilo res leto preizkušenj za vse nas, predvsem

zaradi koronavirusa, ki je tako zelo krojil naše življenje in ves svet. Toda kakor Bog marsikaj obrne nam v dobro, skušajmo tudi mi v novem letu ne samo zdihovati, ampak še kaj delovati, odkrivati skrite zaklade. »*Za nov' let' ne vem, perneslo kaj bo ....*« (Valentin Vodnik) Do tukaj se strinjam, potem seveda radi rečemo, če bo zdravje, bo vse drugo. In močna vera, ki nas vedno spomni, da Bog deluje in da mi še naprej sodelujemo z njim in med seboj.

ZA NOVO CERKVENO LETO je prišel za nekaj dni na obisk in oddih p. David Šrumpf. Meja z državo Viktorijo se je spet sprostila, in decembra še z Južno Avstralijo. P. David je prvo adventno nedeljo blagoslovil adventni venec, vodil sv. mašo in nas nagovoril, naj spet pripravimo steze za Gospoda. Rojaki ste imeli priložnost za zakrament sprave in veliko vas je to priložnost izkoristilo, kar je hvalevredno.

V skupnih dneh sva marsikaj postorila, p. David je tudi posesal klimatske naprave v cerkvi in hiši, Branko in Uroš Kolerič pa sta jih pregledala. Branko jih je tudi servisiral, prav tako v arhivu HASA NSW. V cerkvi sta dva aparata

odslužila; mojster je enega popravil, drugega bo zamenjal. Čez nekaj let pa bomo morali klimatske naprave popolnoma zamenjati, ker ne dobimo več rezervnih delov. Neverjetno, koliko se v petnajstih letih spremeni, saj sem nove naročil prvo leto po prihodu. Hrvaški pater mi je dal naslov podjetja, namestili so jih hitro in cena ni bila oderuška. Vendar so nas pustili na cedilu pri kasnejših servisih – na zvit način so se odkrižali kakšnega zastarelega materiala.

VESELI DECEMBER je bil v znamenju sprostitev po znanih ukrepih, pa ne za dolgo. Dvorana p. Valerijana je še zaprta. Miklavževanja tokrat nismo pripravili, vendar je z našo pomočjo gotovo obiskal in obdaroval mlade in mlade po srcu pri Vas doma.

SREČANJA BOLNIKOV IN UPOKOJENCEV se je udeležilo 45 rojakov, podelil sem zakrament bolniškega maziljenja. H kosilu smo se zbrali v restavraciji Villaggio pri našem priljubljenem Bowling Clubu. Kosilo in veselo druženje nam je dobro delo. Bog povrni molitveni skupini in voditeljici Danici Petrič, ki je poskrbela za kosilo in rezervacije.

TRETJA ADVENTNA NEDELJA – NEDELJA VESELJA je bila že bolj sproščena, dva kvadratna metra namesto dosedanjih štirih na osebo, tudi ljudsko petje pri sv. mašah po dolgem času. Toda že naslednjo nedeljo so se pojavila nova žarišča na severni obali (Northern Beaches), potem še v naši soseščini (omejitve so uvedli kar za Greater Sydney, ne le za tisto žarišče) in celo v Wollongongu. Tako smo pred

božičnimi prazniki dobili nove ukrepe in spet zaprte meje.

BOŽIČNI PRAZNIKI so bili prav tako doživeti. Bog povrni vsem rojakom za molitve, voščila, darove – tudi tistim, s katerimi se še nismo srečali zaradi znanih razmer. Na sveti večer sem maševal v Wollongongu, opolnoči v Merrylandsu in še enkrat ob 9.30 dopoldne. Naš pevski zbor je okrnjen, število pevcev je omejeno in predpisana je varnostna razdalja, vendar ste zapeli občuteno pri obeh sv. mašah. Andrew Šuber je pripravil prenos – *livestream* božične polnočnice v Merrylandsu.

ŠTEFANOVAJJE smo pripravili samo v cerkvi – praznična sv. maša in akademija. V homilijo sem vključil voščilo naših slovenskih škofov, ki ga je sestavil novomeški škof msgr. Andrej Glavan, in božično poslanico predsednika vlade Janeza Janše. Po sv. maši pa sem povzel članek o obletnici slovenskega plebiscita in njegovem velikem pobudniku, ljubljanskem nadškofu dr. Alojziju Šuštarju, ki je

Nastopajoči na proslavi dneva samostojnosti in enotnosti Slovenije

sam pomembno spodbujal Slovence doma in po svetu ter daroval takrat sv. mašo za domovino. Nadškofov tajnik, sedanji pomožni škof dr. Anton Jamnik, je izdal knjigo ob 100-letnici rojstva nadškofa Šuštarja in vanjo vključil številne pomembne dokumente, pričevanja in poznanstva gospoda nadškofa. Danica Petrič je

Blagoslov vode 5. januarja melkitskega duhovnika Joshua

recitirala pesem Valentina Vodnika *Dramilo*, Zora Johnson pesem Ivana Kobala *Zate, Slovenija* in Olga Konda *Domovina naša je svobodna*.

OB NOVEM LETU GOSPODOVEM pozdravljamo in čestitamo našim

zakoncem jubilantom: IVO IN TEJA BAVČAR sta praznovala 60-letnico poroke 31. 12. 2020, ŠTEFAN IN ANGELA TRSTENJAK prav tako 60-letnico poroke naslednji, novoletni dan, OLGA IN JOŽE LAH praznujeta 50-letnico zakona, ALFRED in JENI BREŽNIK 60-letnico ter FREDI ml. in ERIN BREŽNIK 30-letnico. Iskrene čestitke in hvala Vam za Vaš zgled in zvestobo!

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Na svečnico, 2. 2. (torek), bosta sv. maši ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer, pri obeh sv. mašah blagoslov sveč.

Blagoslov sv. Blaža bom podelil v sredo, 3. 2., pri večerni sv. maši, in v četrtek, 4. 2., pri sv. maši ob 10.30 dopoldne. Letos bomo tega velikega priprošnjika še posebej prosili za zdravje, da nas obvaruje tudi ponovitve te nove bolezni.

Na pepelnico, 17. 2., bosta sv. maši prav tako ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Križev pot v postnem času bomo molili vsak četrtek in petek pred sv. mašo: v četrtek ob 10.00 dopoldne, v

petek ob 6.30 zvečer, od 6.00 do 6.30 zvečer molimo pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Blagoslov otrok in šolskih torb bo 4. nedeljo v februarju, 28. 2., pri sv. maši ob 9.30 dopoldne, če bodo razmere to dopuščale.

Ker bo lahko prišlo še do kakšnih sprememb, prosim, da sproti spremljate objave in da se tudi obveščamo med seboj. Hvala za razumevanje in sodelovanje.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do septembra ob 4.00 popoldne: 10. januarja, 14. februarja, 14. marca. Prav tako bo sv. maša na cvetno nedeljo, 28. marca, ob 5.00 popoldne. Na veliki petek, 2. aprila, bodo obredi ob 7.00 zvečer. Na veliko noč, 4. aprila, sta sv. maša in blagoslov jedil ob 12.00 uri.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

V adventnem času smo se še videli pri sv. maši 20. 12., takoj naslednji dan pa so zaradi novih primerov koronavirusa na severni obali Sydneyja – Northern Beaches – razglasili žarišče virusa za ves Sydney z okolico (Greater Sydney), Central Coast in Wollongong. Božična sv. maša je zaradi razmer žal odpadla, ker bi pater po vstopu v ACT moral v štirinajstdnevno karanteno, prav tako tudi rojaki iz NSW, ki ne živite daleč od glavnega mesta.

Bogoslužja bomo obhajali, ko bodo spet odprli mejo med NSW in ACT: vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer: 17. januarja (če bo mogoče), 21. februarja,

21. marca. V aprilu sta sv. maša in blagoslov jedil na veliko noč, 4. 4., ob 6.00 zvečer.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Rojaki v Kraljičini deželi se bomo zbrali po dolgem času k sv. maši na KLUBU LIPA GOLD COAST, Ashmore, v nedeljo, 7. februarja, ob 11.00 dopoldne, če bodo do takrat sprostili mejo med državama.

Zaradi koronavirusa in njegovih žarišč dolgo časa nisem mogel priti k Vam in zdaj spet čakamo na boljše čase. Ko se bomo srečali, se bomo lažje dogovorili za naslednja bogoslužja, tudi v velikonočnem in zimskem času, ter za romanja v Marian Valley, da blagoslovimo plošče z imeni naših pokojnih na znamenju Marije Pomagaj. Redno romanje v Marian Valley je 2. soboto v septembru (11. 9. 2021).

NAŠI POKOJNI

IVANKA EVA GRMEK, rojena SIMČIČ, je umrla v soboto, 31. 10. 2020, v domu ostarelih Jindalee Aged Care Residence v Narrabundah, ACT. Rodila se je 23. 9. 1933 v Klani v Istri. Po poklicu je bila šivilja. Z možem Albinom Grmekom sta se poročila v Italiji, v Avstralijo sta prišla 5. 3. 1959. Ivanka se je razdajala za svojo družino, sorodnike in prijatelje, bila je vesela in gostoljubna, z možem sta živelna v harmoniji. Ivanka zapešča moža Albina, sinova Hermana in Warrena, in pet vnukov. Pogrebno sv. mašo so obhajali 10. 11. 2020 v cerkvi sv. Janeza Vianneya v Warramangi, ACT. Pokopana je na pokopališču Woden.

MARIJA LAZNIK, rojena ŠKARABOT, je umrla 8. 11. 2020 v domu Morven Gardens Nursing Home v Leuri, NSW. Rodila se je 7. 9. 1938 v Šempasu. Dne 26. 6. 1958 sta se poročila z domačinom Antonom Laznikom v cerkvi sv. Agate v Cremoni. V Avstralijo je mlada družina – Marija, Anton in hči Lucija – pripotovala 20. 7. 1959. Najprej so bivali v Bonegili, naslednje leto pa prišli v Paddington. Laznikovi so dejavno sodelovali pri našem Sv. Rafaelu v Merrylandsu. Tone je pomagal pri gradnji naše cerkve sv. Rafaela in dvorane, pri raznih drugih delih in tudi pri gradnji doma slovenskega društva. Stevilnim rojakom je postavil nove hiše. Marija je prav tako sodelovala kot cerkvena pevka, pripravljala je pecivo, pomagala postreči rojake po nedeljskih sv. mašah in po raznih prireditvah. Leta 1979 se je družina preselila v novo hišo v Wentworth Fallsu, vendar smo se še naprej srečevali in ostajali povezani. Marija zapušča hčer Lucijo z možem Edijem Deklevo, sina Jožeta z ženo Diano, sina Richarda z ženo Lindo, vnukе Thomasa, Andrewa, Nadio, Adriana, Natalie z možem Jožetom, Chrissa z ženo Chrissie in Brendana, ter pravnike Ethana, Liliano, Jacoba, Marka in Sebastiana. Mož Anton je umrl 2. 1. 2015. K pogrebnu obredu smo se zbrali v petek, 20. 11. 2020 popoldne, v Leura Memorial Chapelu. Nato je bila pokojnica upepeljena. Pokojne Marije smo se spomnili tudi v Merrylandsu in obhajali sv. maši za 7. in 30. dan. Marija, hvala Vam za vse in prosite za nas pri Bogu!

ANTON MLINARIČ je umrl v bolnišnici Port Kembla v sredo, 16. 12. 2020.

Rodil se je 3. 7. 1932 na Gornji Bistrici v župniji Črenšovci. Leta 1958 sta se poročila z Gizelo Kolenko. Anton je delal v različnih tovarnah, najdalj (32 let) pa v kamnolomu Albion Park pri Wollongongu. Oba z ženo sta dolgoletna cerkvena pevca v naši cerkvi Vseh svetih v Figtreeju in dejavna člana slovenskega kluba Planica Wollongong. Anton je tudi pobiral nedeljske nabirke pri sv. mašah in nadomeščal cerkovnika, kadar je bil odsoten. Bil je priljubljen in družaben, v bolezni potrpežljiv. Anton zapušča ženo Gizelo, hčer Mary, sina Edija in hčer Suzano – Sue z možem Leejem, devet vnukov in štiri pravnike. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju v Wollongongu v sredo, 23. 12. 2020, in ga pospremili na pokopališče Lakeside v Kanahooki.

Tone, hvala Vam za vse in prosite za nas pri Bogu!

LUDVIK LAVRENČIČ je umrl 18. 12. 2020 v domu za ostarele Georges Manor Nursing Home v Georges Hallu, NSW. Rojen je bil 15. 8. 1929 v vasi Logje pri Breginju. Še mlad je odšel od doma v svet. V Avstraliji je delal najprej v kamnolomu blizu Goulburna, NSW. Po težki nesreči se je zaposlil v Sydneyju kot varnostnik na univerzi in tam delal do upokojitve. Živel je v Summer Hillu. Bil je povezan z rojaki in prišel kdaj tudi k sv. mašam v Merrylands. Vsako leto se je spomnil svojih domačih in priateljev in naročil sv. maše zanje, včasih smo se slišali po telefonu. Zadnje leto in pol je živel v Georges Hallu, kjer sem ga tudi obiskal in mu podelil zakramente. Bil je pozoren in hvaležen. Ludvik zapušča polsestro doma v Sloveniji.

Pogrebno sv. mašo je 31. 12. 2020 vodil poljski duhovnik v kapeli Mother of Mercy v Rookwoodu, pokopan je na tamkajšnjem slovenskem pokopališču sv. Rafaela.

ALEKSANDER KURET je umrl v bolnišnici Bankstown v torek, 29. 12. 2020. Rodil se je 13. 3. 1932 v Preložah pri Ilirske Bistrici (župnija Pregarje, sedaj Hrušica). Imel je starejšega brata in mlajšo sestro. Čas otroštva je bil težak, toda rad se je spominjal raznih dogodivščin in jih pripovedoval. Izučil se je za mizarja in spoznal sestro svojega sošolca in prijatelja Toneta, Albino Mahne iz Rjavč. Aleksander in Albina sta se poročila 20. 10. 1956 v Vidmu (Udine) v Italiji. V Avstralijo, v Melbourne, sta prišla 4. 9. 1957. Nekaj tednov sta preživela v Bonegili, nato pa sta prišla v Sydney, v Condell Park, kjer sta postavila prvo hišo in kasneje še eno. Ko se je hči Irena poročila, je kupila sosednjo hišo. Sandro je za hiše sam izdelal pohištvo in opremo. Ob trdem delu je vedno našel čas za svoje najdražje in prijatelje, živel je za svojo družino: ženo, hčer Ireno in oba vnuka. Imeli so veliko prijateljev iz domačih krajev in bili povezani z našo slovensko cerkvijo sv. Rafaela v Merrylandsu in s slovensko skupnostjo v klubu Triglav. Večkrat so obiskali svoje domače in prijatelje v Sloveniji. Leta 2019 je umrla žena Albina.

Aleksander zapušča hčer Ireno ter vnuka Jamesa in Nicole. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v lepem številu v sredo, 6. 1. 2021, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. V slovo so mu spregovorili hči Irena, vnuč James, Branko Fabjančič v imenu kluba Triglav

in sovaščan Jože Samsa, vnukinja Nicole pa je o nonotu pripravila čudovit video. Aleksander in Albina počivata na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu.

RUDOLF ROLIH st. je umrl 30. 12. 2020 popoldne v bolnišnici Fairfield v Prairiewoodu, NSW. Luč sveta je zagledal 23. 3. 1929 v Drskovčah v župniji Zagorje pri Pivki, v kmečki družini. Po vojni je služil vojaščino v Jugoslovanski vojni mornarici na patrolnih čolnih. Z ženo Dominiko Slavec, ki je bila doma iz Knežaka, sta leta 1954 pobegnila v Trst in se tam poročila. Še isto leto sta pripotovala v Avstralijo in dobila prvo streho nad glavo v kampu Bonegila – Migrant Reception and Training Centre. Rudi je delal v železarni, nato v cementarni v Kandusu in kasneje kot strojnik v Sydneyju. Leta 1963 sta Dominika in Rudi kupila majhno kmetijo v Prospectu. Kasneje se je družina preselila v Blacktown, kjer sta sinova Rudi in Andrej obiskovala osnovno in srednjo šolo. Družina je bila povezana z našim občestvom pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu, pogosto smo se srečevali tudi v slovenskem društvu in klubu Triglav. Leta 2004 je Bog poklical k sebi ženo Dominiko. Rudi jo je zelo pogrešal, še bolj pa je bil odrezan od sorokov, ko ni več mogel voziti avta. Vendar smo ohranjali stike in vesel je bil vsakega obiska. Zadnje mesece je preživel v domovih starejših v Parramatti in Auburnu, tik pred božičem pa je bil sprejet v hrvaško Cardinal Stepinac Village, kjer se je spet razveselil domače družbe, hrane in duhovne oskrbe. Žal se mu je zdravje nenadoma poslabšalo in čez nekaj dni

je odšel domov k Očetu. Rudi zapušča sinova Rudija z ženo Silvijo in Andreya z ženo Jacqui, vnuka Kristino in Petra, ter pravnike Tomaža, Skye in Archerja. Sv. mašo zanj smo obhajali v petek, 8. 1. 2021, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in ga pospremili na pokopališče Pinegrove, kjer počivata skupaj z ženo Dominiko.

MIHA ULCEJ je umrl 9. 12. 2020 v domu starejših Uniting McKay House, Tamworth, NSW. Od njega so se poslovili 22. 12. 2020 v Tamworthu. Več bomo objavili v naslednjih *Mislih*. Hvala nečaku Andreju Ottu za sporočilo.

OBNOVE ZAKONSKIH OBLJUB

V cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu smo praznovali in se Bogu zahvalili za neskončen dar ljubezni in zakonske zvestobe. Na silvestrovo sta se pred 60 leti poročila rojaka Teja in Ivo Bavčar, ki sta člana Molitvene skupine Srca Jezusovega že vseh 31 let, ter Angela in Štefan Trstenjak.

Jože in Olga Lah

Teja in Ivo sta zgled vere in poguma, dolga leta zvesta in skrbna člana slovenskega občestva pri Sv. Rafaelu, prav tako njuni otroci in vnuki. Dejavno sta sodelovala na več področjih, budno spremljata dogajanje in sta povezana z nami, s sorojaki in z našimi patri, ki so delovali in delujejo med nami. Nepogrešljiva sta pri prireditvah, na romanjih in v molitvi, ki nas združuje. Dolga leta sta spremljala naše patre v Newcastle, kjer smo bili enkratna, prijetna družba pri slovenskih mašah, srečanjih in praznovanjih.

Tudi Angeli in Štefanu smo hvaležni za njun življenjski zgled, njuno in našo molitev. Štefan je dolga leta prepeval v nekdanjem kvartetu *Lipa*.

Drugega januarja 2021 pa sta slavila zlato poroko Olga in Jože Lah, ki sta prav tako aktivna člana naše slovenske

skupnosti v Sydneyju. Jože je podpredsednik in bivši predsednik Slovenskega društva Sydney, Olga pa tajnica. Decembra 1970, dva tedna pred svojo poroko, je devetnajstletna Olga, oblečena v narodno nošo, ob obisku papeža Pavla VI. v Avstraliji, pozdravila svetega očeta v imenu slovenske skup-

Štefan in Angela Trstenjak

nosti in mu izročila cvetje in darove. Napisala je knjigo *Sadovi slovenske dediščine* – zgodovinski pregled dogodkov v slovenski skupnosti NSW. Aktivna je v odboru našega arhiva HASA NSW in je bila pobudnica za obnovo stanovalskih prostorov v našem misijonu Sv. Rafaela. Bogu smo hvaležni, da je njuno zakonsko zvezo ohranil 50 let.

Alfred – Fredi Brežnik in soproga Jeni (Jelena) Brežnik pa sta 8. januarja 2021 slavila biserno obletnico poroke. Fredi je bil častni konzul Republike Slovenije za državi NSW in Viktorijo, leta 1998 pa je postal častni generalni konzul Republike Slovenije in je to delo opravljal vse do upokojitve. Težko naštejemo vsa dobra dela, ki sta jih tudi onadva storila za našo slovensko skupnost.

Fredi in Jeni Brežnik

Bisernoporočenca sta se zahvalila za 60 let zakonskega življenja pri sv. maši v nedeljo, 10. januarja 2021; prav tako se sin Fredi ml. in žena Erin Brežnik zahvaljujeta Bogu za 30 let zakona. Sv. maše, ki jo je daroval p. Darko Žnidaršič, so se udeležili družini obeh sinov in lepo število prijateljev, glede na to, da je udeležba v cerkvi zaradi korone omejena.

Hvala Vam, zlatoporočenca in biserno okinčani zakonci, za Vaš zgled zvestobe in ljubezni, ki ju izžarevate! Naj vas Bog blagosavlja z zdravjem in da bi se še dolgo in veselo zbirali pri Svetem Rafaelu v Merrylandsu.

Danica Petrič

Medžugorje, korak v prihodnost

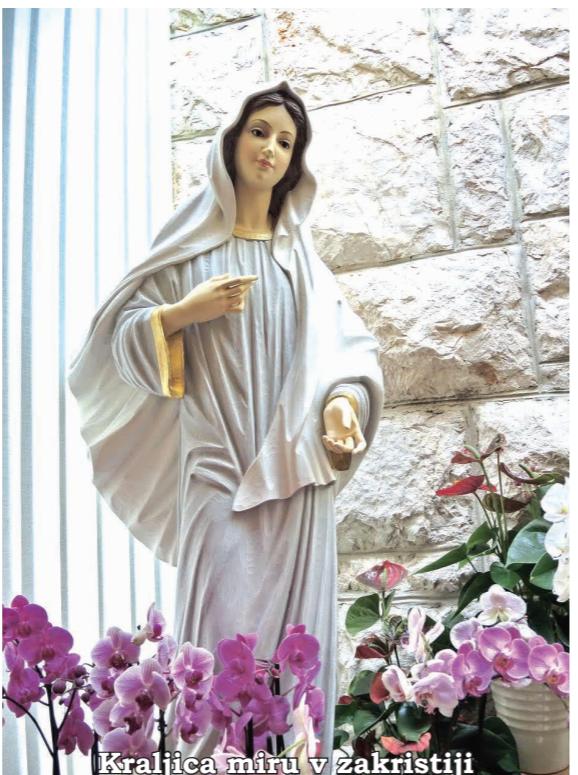
Dominik Bizjak-Dinko

Nedavno sem govoril z možakarjem, ki mi je rekel, da je vse, kar se dogaja v Medžugorju, »oslarja, brez zveze«. Pa ni bil nikoli tam in je verjetno brez verskega prepričanja. Sam sem bil tam več kot stokrat, na svoje oči sem videl marsikaj. Preučujem Marijina prikazovanja, o Medžugorju sem prebral precej knjig in gledal ogromno devedejev, osebno sem se srečal z vidci, patri frančiškani, itd. Gotovo je moje mnenje drugačno od mnenja tistega možakarja.

Na številnih romanjih sem srečeval pripadnike različnih narodnosti in ver, ljudi z vseh kontinentov. Občudoval sem tiste, ki so prišli od daleč, na primer iz Koreje, Argentine, Avstralije ..., ne da bi čakali na cerkveno potrditev prikazovanj. Kar nekaj avstralskih Slovencev je bilo z mano na romanjih, naredili so lep vtis name. Tako odprti in sprejemljivi so za vse, pa naj bo ta članek tudi njim v zahvalo in spomin.

Vse se je začelo 24. junija 1981 v vasici Bijakovici v župniji Medžugorje (blizu Mostarja, Hercegovine). Obletnica prikazovanj pa je 25. junij, ker je ostala skupina vidcev ista do danes. Tudi sporočilo Kraljice miru za ves svet je že dolga leta vedno na 25. v mesecu, vmes so še druga posebna sporočila.

Zakaj je Medžugorje tako pomembno? Kaj se pravzaprav tam dogaja?

Kakšen pomen ima za naš svet, za Cerkev, za prihodnost? Je mogoče na kratko odgovoriti na to ogromno dogajanje, ki izhaja iz tega kraja? Bo imelo kakšne posledice, vpliv na zgodovino?

Lahko rečem, da so to izjemna prikazovanja, takšnih še ni bilo. Medžugorje daleč prekaša Lurd in Fatimo. Pravzaprav je zaključek vseh Marijinih prikazovanj, vsaj tako se zdi glede na Marijine besede.

Ne bom se skliceval na mnenje mednarodne komisije, ne na strokovnjake kot so Laurentin, Pervan, Dugandžić, ne na izjave vidcev, prič, romarjev, novinarjev, televizijskih ekip ...

Skušal bom podati svoj pogled na ta dogajanja in svoje doživljanje tega fenomena.

Vsak ima pravico do svojega mnenja; tudi Cerkev nobenega ne sili, da v to veruje. Ne bojte se, ni treba, da se takoj spreobrnete. Lahko pa preberete ta članek in morda izveste kaj novega.

V Medžugorju ni tako preprosto kot v Lurdu, kjer se je Devica Marija osemnajstkrat prikazala deklici Bernardki, ali v Fatimi šestkrat trem otokom. V Medžugorju je kar šest vidcev (zdaj dva moža in štiri žene). Prikazovanja še vedno trajajo, tako pričujejo vidci. Vse izjave so odvisne od njih, saj ne moremo registrirati – posneti Marijinega glasu. Prvič v zgodovini prikazovanj so z različnimi aparati in posebnimi metodami priskočili na pomoč znanstveniki, fiziki, zdravniki, psihologi. Vredno je brati njihove izjave. Koliko ljudi se je tam spreobrnilo, po dolgih letih opravilo sveto spoved, koliko je bilo ozdravljenih na duši in telesu, koliko različnih čudežnih pojavov se je tam zgodilo, in še bi lahko naštevali. Kaj nam vse to pove? Kako resno naj jemljemo to zadevo? Veliko je vprašanj in veliko odgovorov, veliko odprtrega in neznanega, tudi negotovega, kot je naša prihodnost.

Grič prikazanja

Ali Marija res napoveduje nov čas? Jo zanima naša prihodnost? Pravi: »Vrnite se k Bogu, brez Njega nimate prihodnosti.«

Ampak kako vse to doseči? In tukaj se začne ta pot v nove čase. Po kateri poti naj gremo, kdo naj gre z nami, ali naj sledimo Mariji, ji zaupamo. Je ona res naša Mati, Pomočnica in Vodnica? Kaj vse se dogaja v nas in okoli nas, ko vse to premišljujemo! Že to je sprememba. Tu se vidi vpliv Medžugorja na ves svet. Praktično ne moremo več živeti brez njega.

Koliko ljubezni je Marija izlila v naša srca, kolikšno skrb je pokazala do svojih otrok, kako je včasih žalostna. Zgrožena opazuje položaj v svetu in vendar nas še naprej roti in spodbuja k odločnosti in predanosti. Imamo kaj boljšega za prihodnost – morda Mars, novo ideologijo, vesoljsko energijo?

Verjetno bo šel vsak po svoji poti. Imamo pa možnost spremeniti tok zgodovine, a ne vse.

Naj zaključim z dvema izjavama. Kardinal Hans Urs von Balthasar je rekel: »Pri Medžugorju je le ena bojazen: da bi šli mimo njega.« Papež Janez Pavel II. pa je dejal: »Medžugorje je duhovno središče sveta; sporočila Kraljice miru pa so ključ za razumevanje tega, kar se dogaja in kar se bo še zgodilo na svetu.«

Fotografije: Dominik Bizjak

IZ KRALJIČINE DEŽELE – QUEENSLAND

Mirko Cuderman

Zardi virusa smo bili v letu 2020 prikrajšani za več skupnih srečanj. Kljub temu smo se septembra zbrali ob 11. obletnici naše kapelice v Marijini dolini, in 1. novembra na istem kraju ob spominu na naše pokojne, pred društvenim spomenikom Marije Pomagaj. Pomembna 30. obletnica plebescita, ko je 95 odstotkov navzočih glasovalo za samostojno Slovenijo, je šla mimo nas, zagotovo pa se bomo spomnili naslednjega praznika – 25. junija, dneva slovenske državnosti. O tem vas bomo še obvestili. Odbor društva Planinke je imel svoj redni sestanek

5. decembra. Določili smo datum naslednjega občnega zbora, ki bo 17. januarja v dvorani Sunnybank Community & Sports Club, 470 McCullough St, Sunnybank QLD 4109. Vabljeni vsi člani in prijatelji društva Planinke.

Društvo SLCA (Slovenian Language and Culture Association Qld) je lani, 6. decembra 2020, priredilo uspešno miklavževanje v Iceworldu v Acacia Ridge. Skoraj 40 mladih se je udeležilo tega tradicionalnega srečanja, večina je tudi drsala. Miklavž je v veliko veselje obdaril navzoče. V SLCA slovenski jezik v Brisbanu in na Gold Coastu poučujejo že več let, zato jim je Miklavž v imenu društva Planinka podaril ček za 500 dolarjev. Predsednica SLCA Nevenka Golc Clarke se je zahvalila duštvu Planinka za denarno pomoč kot potrditev skupnega truda za ohranjanje slovenskega jezika v Queenslandu. Celotna prireditev je bila zelo spretno in uspešno organizirana. Vprašal sem Nevenko, koliko so plačali za miklavževanje v Iceworldu. Nič, mi je odgovorila, saj je večina ljudi drsala, zato je klub prostor dobil zastonj. Miklavža je zastopal Gerry Clark, angelčki in parkelj pa so dodali še očarljivo tradicijo slovenskega miklavževanja. Harmonikaš Niko je svojo harmoniko še polepšal vse skupaj.

Pater Darko nas je obvestil, da nas pride v nedeljo, 7. februarja, obiskat v Ashmore Community Centre (bivša Lipa), Currumburra Rd, Ashmore. Tam bo ob 11. uri za našo skupnost daroval sv. mašo. Vendar je ta obisk še vedno odvisen od državnih zakonov, ki odločajo oziroma omejujejo prehode med državami. Zato boste o tem še naknadno obveščeni.

Na poizvedovanje sorodnikov iz Slovenije, ki preko slovenske ambasade iščejo svojce v Avstraliji, sem prijatelju Ivanu Pišotku, ki v odročnih krajih tropskega Queenslanda pleska poslopja farmarjem, posredoval informacije o iskanem Albertu Pahorju. Ivan mi je sporočil, da si je vzel čas in obiskal Albertovo zadnje bivališče. Tam je izvedel, da je ALBERT PAHOR umrl že pred devetimi leti, 17. 12. 2011, v kraju Calliope blizu Gladstona. Bil je upepeljen in počiva na lokalnem pokopališču Boyne Tannum Memorial. Albert se je rodil 28. 2. 1934 na Primorskem. Žalostno je, da se rojaki, ki se niso udejstvovali v slovenski skupnosti, izgubijo v širni Avstraliji.

Jože Podboj – stoletnik

Nekega sončnega poletnega popoldneva sem se z avtom peljal proti St Albansu na obisk k družini Podboj. Prvo presenečenje sem doživel že takoj ob prihodu, ko me je na vratih z nasmehom in poln energije sprejel Jože z ženo Pavlino in hčerko Lillianou. Zakaj tako dober občutek? Ker si nisem mogel predstavljati, da je mož, ki bo v kratkem dopolnil sto let (njegova žena pa 96), tako pozitivno razpoložen. Po kratkem pozdravljanju smo se udobno namestili v dnevnu prostoru in se zatopili v prijeten pogovor.

Jože Podboj se je rodil 12. februarja 1921 v Studenem pri Postojni očetu Jakobu in mami Frančiški. Znanje si je začel nabirati v šoli v Studenem, potem se je v Postojni izucil za mesarja, kar mu je v življenju prišlo še kako prav. Leta 1940 je odšel v vojsko v Italijo, leto kasneje se je znašel na francoski fronti. Po razpadu Italije so ga ujeli Nemci in odpeljali na angleško-nemško fronto, kjer je z drugimi vojaki delal vojaške bunkerje. Kasneje so ga odpeljali v taborišče v Nemčijo. Aprila leta 1944 je iz Nemčije pobegnil v Švico, kjer si je našel delo in tam ostal do leta 1945, ko se je po končani vojni vrnil domov.

Kmalu po prihodu ga je s seboj vzela jugoslovanska vojska, v kateri je po različnih krajih in deželah Jugoslavije služil kar tri leta. Po vrnitvi v Slovenijo so ga leta 1949 za nekaj mesecev odpeljali v Mlako pri Kočevju, kjer je bil zaprt. Po izpustitvi se je vrnil na svoj dom in začel delati v podjetju kot mesar. Leta 1951 je pobegnil v Italijo (nekje pod Rimom), kjer se je srečal s svojo ljubeznijo iz mladih let, Pavlino Kobal, ki je bila rojena 23. januarja 1925 in je živila v sosednji vasi. V Neaplju sta se 11. julija 1951 poročila. V začetku novembra istega leta sta z norveško vojaško ladjo Goja odplula na dolgo pot v neznano.

Osmega decembra 1951 sta priplula v Avstralijo, v Melbourne, od tam pa, kot večina drugih, odšla najprej v migrantski kamp v Bonegillo. Marca 1952 sta v St Albansu najela manjši bungalov, leta 1956 pa zgradila hišo, v kateri živita še danes. Januarja 1954 se jima je rodila hčerka Lillianana, njuna velika radost. Jože je devet let delal kot mesar v klavnici v Footscrayju, kasneje pa v različnih manjših mesnicah v St Albansu in Avondale Heightsu. Hčerka Lillianana ga je vsako jutro požrtvovalno vozila na delo. Žena Pavlina je nekaj let pomagala obirati sezonsko sadje, nekaj let je delala v bolnici, posvetila pa se je tudi šivanju. Veliko veselje obeh sta vnuka Oriana in Julien.

Po res zanimivem pogovoru smo se preselili na Jožetov in seveda tudi Pavlinin ljubljeni vrt. Človek ostrmi in kar ne more verjeti, da je pri tako častitljivih letih kaj takega mogoče. Na njunem vrtu najdeš res vse, kar človek potrebuje, da je gospodinja v kuhinji vesela in zadovoljna.

»Vrt je moja telovadba in tolažba,« pravi Jože. »Zaradi njega vsako jutro z veseljem vstanem in grem pogledat, kaj se je novega zgodilo čez noč. Rad opazujem, kako rastline rastejo, se spreminjajo.«

Na vrtu najde mir in tišino. Rastline mu povedo, ali so vesele ali ne. »Če so, potem vem, da delam dobro, če ne, pa se potrudim poiskati rešitev.« Zelo je ponosen, ker lahko svoj pridelek ponudi domačim in sosedom. Zadovoljstvo ljudi ga vedno znova spodbudi k obdelovanju zemlje. Ko je katera od gredic prosta, ima že v načrtu, kaj bo tam posejal ali posadil. Na vrtu je tudi veliko sadja: jabolka, slive, marelice (ki so še posebej slastne), grozdje. Česar ne pojejo, shranijo za zimo, ko je »pomanjkanje«, se pošali Jože.

Po obisku vrta smo še posedeli v kuhinji, kjer nam je hčerka Lillianana pripravila okrepčilo. Popoldanske urice klepeta in prijetnega druženja so hitro minile in treba se je bilo posloviti. Ob slovesu sem Jožetu postavil neizogibno vprašanje: kakšen je recept za dolgo življenje? »Pojdi in se giblji, da se ne zasediš. Še vedno sem vsak dan na vrtu, z velikim veseljem opazujem, kako je tam vsak dan kaj novega. Rad se smeji in tudi pošali. Najpomembnejše pa je, da imas lepo in dobro dušo!«

In za konec še tale zanimiv podatek: Jože in Pavlina sta od začetka pa vse do danes redna naročnika in bralca revije *Misli*.

Zahvala hčerki Lillianani za organizacijo srečanja ter Jožetu in Pavlini za delitev bogatih življenjskih izkušenj. Mesec januar in februar bosta v znamenju praznovanj – Pavlina januarja 96, Jože februarja 100. In Bog daj tudi mesec julij, ko bosta obhajala 70-letnico skupnega življenja.

Dragi stoletnik Jože in slavljenka Pavlina. Na vaju kličem Božjega blagoslova in vama želim Marijinega varstva. Vse dobro na vajini nadaljnji življenjski poti.

p. Simon Peter Berlec

Ljubo Božje Dete!

Namesto darila Ti ob tvojem rojstnem dnevu
izrekam prošnjo za mir v naši domovini.
Zlo sovraštva je okužilo naš skupni dom,
nas sprlo in razdelilo med seboj
in nas zastrupilo z lažjo in oblastiželjnostjo;
v našem hlevu ne prepevajo angeli miru,
temveč vreččijo demoni razdiranja.
To naše kraljestvo se je razdelilo zoper sebe;
nimamo želje in volje za zmago dobrega,
ker v nas ni več zaupanja,
ker se več ne veselimo svoje države,
ker v nas izginjata domoljubje in pripadnost,
ker nam je hujškaštvo použilo ponos.

Ljubo Božje Dete!

Naredi iz hiše naše domovine zopet dom,
v katerem bomo radi prebivali,
v katerem se bomo spoštovali in si pomagali,
v katerem bo mogoče lepo in dobro živeti.
Naj bo v njem vsakdo zaželen in dobrodošel,
pa čeprav je drugačen od nas,
naj bodo v njem politiki sejalci sreče,
naj bodo umetniki prinašalci lepega,
naj bodo šolniki in delavci graditelji dobrega,
naj bodo verniki in duhovniki ljubitelji božjega!

Ljubo Božje Dete!

Resnično verujem in upam,
da je tvoja ljubezen močnejša od sovraštva,
da tvoja luč lahko premaga našo temo
in da vsakdo lahko postane tvoj Betlehem.

Mi pa, bratje in sestre, ustavimo to sovraštvo,
ustavimo to nevarno setev,
da ne bomo želi vojne in smrti;
kajti mi vsi imamo srce,
mi vsi imamo drug drugega.

Naj bo letošnji Božič kot zarja novega upanja,
ki prinaša vsem blagoslov za novo leto!

p. Pavle Jakop

Slovene Association Sydney The year 2020 in review

Dear Valued Members,

Our club has some serious challenges. Many years of significant losses due to poor and unprofessional voluntary management, low bank balance, no funds for improvements, no facilities to attract patrons, an aging and declining membership, and a lease with our tenant, which many lawyers who have seen it say is one of the worst they have seen. If things had continued as they were, by the end of 2020 the club may have been taken over or had to close.

It was for this reason that the committee, in particular the President and Secretary of SDS, approached Mr Anthony Tomažin (current Honorary Consul) and Mr Alfred Brežnik (the former Honorary Consul General) for advice and assistance on the 15th March. All agreed that Slovenian Association Sydney was in a precarious position and urgent assistance was needed. Five members of the club were invited to attend a committee meeting on the 22nd March and were invited to become members of the SDS committee. These were: Mr Anthony Tomazin, Mr Mark Stariha, Mr Alfred Brežnik, Mr Jože Lah & Mrs Olga Lah. At this meeting, Mr Šernek relinquished his position as President, because of personal and health reasons. Some officers' positions were vacant (President, Treasurer) and these new appointments were made by the committee: President – Mr Anthony Tomažin, Vice President – Mr Jože Lah, Treasurer – Mr Mark Stariha, Secretary - Mrs Olga Lah, Assistant Secretary – Mrs Lynn Pusenjak. Mr Alfred Brežnik also joined the current committee members.

A 'Crisis Sub-Committee', comprised of the Office Bearers, was formed to assess and evaluate the financial standing of the club and to undertake appropriate action on behalf of members. We faced many challenges over the course of the year. The most serious of these is the legal dispute in the Supreme Court of NSW started by our tenant Carmine Labbozzetta, with which we must deal to protect the club's assets. Our tenant wants the judge to declare around 1/3 of our land is solely for his use under the lease until 2048, and so keep us a prisoner there till 2048, and at the same time he wants to run a totally independent business! We have filed a Crossclaim raising our claims against the tenant. We will also seek to recover any damages and losses we suffer from the solicitor who acted for the club on both leases.

The problem we inherited is very complex. As well as the disastrous lease and tenant issues, it includes the zoning of our land, the permitted uses on our land under that zoning, the quality of the building built by the tenant, non-compliance with building codes, work being completed by the tenant which wasn't approved by our club or Fairfield Council, liquor licence matters, and, in addition to those problems, we needed to review how the Registered Clubs Act and the Liquor Licence Act applied to our club.

Until the legal proceedings have ended, either by the court action or a negotiated outcome, we cannot make decisions about the club's future. Your committee and our legal team are very confident in our position, but we must be patient.

I must thank our current committee members who have dedicated and volunteered so much of their time this year.

Olga Lah, Secretary, an outstanding communicator and organiser; Mark Stariha, Treasurer, exceptional at research, compiling information, and saving money; Joe Lah, Vice-President, a previous President whose experience provides valuable guidance; Lynn Pusenjak, our club relies on her excellent administration skills for day to day operation; Alfred Brežnik, a founder of our club, his balanced and considered views help guide us. Our tireless workers, Tanja Resnik, Zora Johnson, and Helena Gerič, who help at any opportunity.

I would also like to acknowledge Mimi De Rooy, who although not on the committee, has been very helpful with her in depth knowledge of Property and Leasing, as well as Erika Žižek, assisting with memberships, Vlado Cheh, Mario Cesar, Ivan Gerič and Tania Smrdel, who have all volunteered at our functions.

Your support and trust are needed, now more than ever.

Anthony Tomažin,
President

VAŠI DAROVI

ZA BERNARDOV SKLAD: **1000 \$:** N/N, N/N. **200 \$:** Marta Samsa. **100 \$:** Betty Čeligoj. **90 \$:** Paul & Olga Brodej. **80 \$:** Ivan Pišotek, A & K Cevec, J. Robar. **50 \$:** Marija Brgoč, Zofija Anželc. **40 \$:** Kristjan Janežič, Frank Rozman, Amalija Mavlak, Milan Zadnik, J & S Soba, G & F Ratej, Lojzka Vučko, Franc & Matilda Kovačič, Anton Novak, M & A Senčar, Mario Ukmar, Lojze & Anica Markič, Janez & Marija Rotar, Lilijana Brezovec, Mirko & Anica Cuderman, Mili Vuksinič, Stanko & Marija Kolar, Milka Stanič, Teresa Sycamore, Elda Svetina, Marija Gregorič, M & E Kalčič, Zlata Seljak, Vinko Rizmal, V & K Bauer, Marta Zrim, Jurij Bogdan, Tone Urbanči, Vinko Erjavec. **30 \$:** Milena Abram, Jože & Majda Grilj, Mirko Koder, Srečko & Majda Brožič, Denis Petrič, John Franco, **20 \$:** Matija & Nada Štukelj, Vincent Vrbnjak, Jožefa Žele Petkovšek, Majda Skubla, Fani Maver, J & S Mikač, Pavla Vohar, Vlado Vodnik, Lojze & Anka Dominko, Albina Barbiš, Rezika Fekonja, Olga Žužek, Marija Blaževič, Anton Brumen, Olga Dobrovšak, Norma R. Ivančič, A. Penko, Mili Trdoslavič, ?, Silva Trček, Milka Brožič. **15 \$:** S & M Blatnik, Dora Barba. **10 \$:** Ivanka Žabkar, H & I Zver, Frank Koprivec, Slavka Kastelic, Malči Rostan, Milica Dular, F & M Tomazin, A. Bohuslav, Vinko Markovski, Marija Lagonda, J & M Majer, J & M Kohek, Slavka Lah, Toni Zrimšek, A & M Tuksar, Kristina Car, Jože Reholc, Ivan & Marinka Rudolf, Ivan & Hedvika Košak, Marija & Mirko Godec, M. Čuk, E. Ilias, John Ploy, Marjan Pažek, Peter Bole, Anica Lah, Sabina Gjerek.

ZA MISIJONE: **140 \$:** Neva Roeder. **60 \$:** Nada Vonič. **40 \$:** Marta Zrim. **20 \$:** Milica Hajek. Za p. Pedra Opeka: **400 \$:** N. N.

Dan samostojnosti in enotnosti Republike Slovenije

Lenti Lenko OAM

Šestindvajsetega decembra je minilo že 30 let odkar smo uradno izvedeli, da so se Slovenci v naši prelepi domovini demokratično odločili, da hočejo živeti v samostojni in neodvisni Republiki Sloveniji. Iskrene čestitke slovenskemu narodu širom sveta za pravilno odločitev, da je po več kot tisoč letih naša draga domovina Slovenija končno postala samostojna in neodvisna država.

Slovenke in Slovenci v domovini so se 23. decembra leta 1990 z veliko večino odločili, da ne želijo več živeti »bratstva in enotnosti« v neki »zvezni državi«, ki je vse bolj postajala Velika Srbija pod vplivom vojnega zločinka Slobodana Miloševića in njegovih beograjskih »pajdašev«. Z veliko podporo Slovencev v zamejstvu in po svetu so javno in svobodno izrazili, da hočejo končno sami odločati o svoji boljši prihodnosti in si v miru in svobodi rezati kruh na svoji zemlji pod Triglavom.

Ne glede na vse težave in izzive smo lahko Slovenci v domovini in po svetu zelo ponosni na vse naše dosežke, odkar je Slovenija postala samostojna država. Za to se je morala boriti z orožjem. Ves svet je junija in julija 1991 vedel, da se je slovenski narod za svojo svobodo pripravljen boriti do zadnje kaplje krvi. Takrat je tako imenovana »neljudska« JLA s silo skušala preprečiti voljo slovenskega naroda do svoje lastne države. Ni ji uspelo. Tudi zavedni in ponosni Slovenci po svetu, vključno z nami, ki živimo pod Južnim križem, smo močno podprtli in promovirali zgodovinsko gibanje za slovensko osamosvojitev, ki je največji dogodek v več kot tisočletni zgodovini slovenskega naroda. Škoda, da Slovenci doma in po svetu danes nismo tako enotni, kot smo bili v letih 1990 in 1991, ko je resnično šlo za našo Slovenijo.

Drži, da v današnji samostojni Sloveniji ni vse rožnato. Skoraj vsi takratni slovenski politiki, levi in desni, so obljudljali, da bo Slovenija postala »druga Švica«. To se očitno ni zgodilo in se tudi ne bi moglo, saj Slovenija ni Švica. Dejstvo je, da nikjer na svetu ni perfektno ali idealno: ne v Sloveniji, ne pri nas v Avstraliji. Na obeh koncih radi tožimo, kako hudo in slabo nam je, in kako je bilo včasih vse boljše. Na žalost imamo danes skorumpirane turbo-kapitalistične politične elite, ki nas na debelo »molzejo«, pa ni važno ali živimo v Sloveniji, Avstraliji ali drugod po svetu. Sami smo krivi za takšno stanje, ker jim to dopuščamo.

Pozabili smo tudi na Boga, tako da je zdaj tisto, kar je nepravilno, nepravično, nemoralno, neetično in nenormalno velikokrat pravilno, pravično, moralno, etično in povsem normalno. Žalostno, ampak tudi za to smo krivi sami. Prevečkrat najraje molčimo, namesto da bi glasno povedali, da se mora ta norija, podpihovana v imenu neumne politične korektnosti, končati.

Nič ni perfektno, idealno, utopično in enakopravno na tem svetu, ker nikoli nismo bili in nikoli ne bomo »enakopravni«. Takšne bedarije danes obljudljajo tako

imenovani »koristni bedaki« različnih svetovnih političnih gibanj, ki nočejo dojeti, da moraš za uspeh težko in pošteno delati.

Kot avstralski Slovenec in dvojni državljan sem zelo ponosen, da imam dve domovini: Avstralijo, kjer sem se rodil, in Slovenijo, kjer so se rodili moji starši. Tam so moje korenine, tam imam veliko sorodnikov in prijateljev. Slovenijo ljubim z vsem srcem in dušo, tako kot rodno Avstralijo. Če bi bili vsi bolj ponosni in zavedni Slovenci (in Avstralci), bi bili gotovo še uspešnejši. Če ne spoštujemo sebe, ne moremo spoštovati drugih narodov in kultur ter pričakovati, da nas bodo drugi spoštovali. Ljubezen do svojega naroda, identitete, kulture, jezika in države ne vsebuje sovražnega govora ali rasističnih dejanj, čeprav nekateri tega ne razumejo. Nekatere politično korektne »dobrovoljce« je celo sram, da pripadajo hrabremu in ponosnemu narodu, ki obstaja že več kot 1300 let. In to samo zato, da ne bi slučajno koga »užalili«.

Želim in upam, da bomo v letu 2021 Slovenci doma in po svetu na veliko praznovali 30. obletnico slovenske državnosti; vse uspehe in dosežke, kar jih je naša čudovita domovina Slovenija doživela v zadnjih tridesetih letih. Da se bomo trudili in delali za vse tisto, kar bi lahko bilo boljše v današnji Sloveniji in slovenski družbi.

Upam, da se ne bojimo več povedati kdo smo in od kod prihajamo. To še posebej velja tukaj, pod Južnim križem, kjer je naša maloštevilna slovenska skupnost zelo spoštovana, saj je k avstralski multikulturalni družbi prispevala veliko dobrega.

Živila naša samostojna, neodvisna, demokratična in svobodna Slovenija!

Živila naša prelepa, svobodna domovina Avstralija!

Bog živi Slovenijo, našo prelepo domovino na sončni strani Alp!

Bog živi Avstralijo, našo prelepo domovino pod Južnim križem!

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

V začetku decembra smo bili že polni upanja, da se bo naše življenje počasi normaliziralo. Potem ko je v preteklih mesecih klub Triglav, podobno kot vsi drugi klubi, vsaj do neke mere oživel v času, ko je restavracija stregla kosilo in večerjo, so bile od 1. decembra odprte tudi različne druge družabne aktivnosti:

Bingo: vsak ponedeljek, torek in četrtek ob 10h dopoldne;

Turbo trivia: vsako sredo ob 6.30 zvečer;

Mesna loterija: vsak petek ob 7.00 zvečer.

Za družine z otroki se je prvi teden v decembru odprlo tudi otroško igrišče, ki je bilo zaprto vse mesece korone, vendar so morali biti otroci ves čas pod nadzorom odraslih in si razkužiti roke pred in po vstopu na igrišče. Na žalost je moral tokrat prijazni svetnik, sveti Miklavž, ki je prejšnja leta v tem času obdaroval na stotine otrok, v izolacijo zaradi koronavirusa. Po nekaj tednih, ko več dni ni bilo nobene nove okužbe z virusom, je začelo prihajati na družabne igre vedno več obiskovalcev. Dobrovoljno so se podvrgli predpisanim pregledom – merjenju temperature, vpisovanju v seznam obiskovalcev ob prihodu in odhodu ter poizvedbam,

če so mogoče pred kratkim obiskali katerega od »vrocih« krajev, ki so bili na poročilih povezani s korono. Optimistično smo se veselili novic, da bomo lahko po dolgem času na silvestrovjanju v klubu spet poslušali živo glasbo in celo zaplesali v novo leto. Čeprav so bile še vedno v veljavi malo bolj sprošcene omejitve zdravstvenih oblasti, ki so se nanašale na dovoljeno število obiskovalcev in omejeno druženje in stike med posameznimi skupinami obiskovalcev v dvorani, so na recepciji Triglava kar hitro začeli zbirati rezervacije za silvestrovjanje. Kmalu so dosegli predpisano mejo 100 dovoljenih obiskovalcev. Kakor strela z jasnega je nekaj dni pred koncem leta udarila novica o novih virih okužb na severnih obalah Sydneyja, ki so se v kratkem tednu razširile na vse konce. Povzročile so preplah, strah in nove omejitve gibanja in druženja. Spet je prevladal moder nasvet: »Ostanite doma!«

Novoletno slavje z glasbo in plesom je bilo odpovedano in rezervacije ukinjene.

Vseeno pa je bilo precej ljudi, ki so trdno zaupali, da se bo strokovno osebje našega kluba temeljito in dosledno držalo vseh zdravstvenih navodil. Tako so se odločili praznovati

konec nesrečnega leta 2020 v klubu, ob obloženi mizi in v prijetnem pogovoru z družinskimi člani in prijatelji. Velika večina na začetek novega leta ni počakala; imeli smo zgodnjo večerjo, polnočni ognjemet pa smo doživeli že doma pred televizijskimi ekranmi.

In tako smo vstopili v leto 2021. Na žalost pa se nova kriza ni ustavila pri tem. Počasi in vztrajno se je razširila v vsa bližnja in oddaljena sydneyjska predmestja, in omejitve so se spet poostrike. Zaskrbljeni ljudje stojijo v vrstah za testiranje; na vratih trgovin, restavracij, klubov in drugod, kjer se zbira manjše ali večje število ljudi, so se pojavili napis: »Brez maske – ni vstopa!«

Kako bomo delali načrte, če se okoliščine največkrat spremenijo kar čez noč? Klub Triglav je še naprej redno odprt, tako restavracija za kosilo in večerjo kot tudi druge vsakdanje družabne aktivnosti. Vstop je dovoljen z uporabo maske, po merjenju temperature in digitalnem zapisu osebnih podatkov ter ob vzdrževanju predpisane razdalje. Za našo varnost je zaposlenih več ljudi, ki pri vratih vprašajo, kar je treba, poskrbijo, da si vsak obiskovalec razkuži roke in nato sede za mizo, ki jo je druga uslužbenka malo prej temeljito očistila in nanjo položila znak: »Očiščeno.«

Če bodo ljudje pametni in se bodo držali pravil, se bo mogoče vse srečno končalo. Če bo Bog dal, da ne bo več

novih okužb, bomo mogoče imeli za Australia Day po dolgem času prvo balinarsko tekmovanje in skupno večerjo, kot v starih časih, preden smo slišali za ime Korona.

Bog daj, da bi bilo leto 2021 res srečno! Tako želimo vsem članom, prijateljem, vsem Slovencem.

NAŠA GENERACIJA SE POČASI POSLAVLJA

Zadnje čase se več ljudi, s katerimi smo skupaj gradili naše organizacije in klube, drug za drugim poslavljajo. Pa ni kriva korona, saj, hvalabogu, med Slovenci v Avstraliji še nismo slišali za primer, ko bi kdo umrl zaradi koronavirusa.

Leta tečejo in nobena stvar ni večna, tudi mi in naši prijatelji počasi prihajamo na vrsto za čas slovesa in naša pokopališča so vedno bolj polna. Na začetku leta 2021 smo s seznama triglavskih članov morali črtati kar dva dolgoletna prijatelja, ki sta v preteklih desetletjih veliko prispevala h gradnji in organizaciji našega kluba Triglav.

Prvi od njih je bil **ALEKSANDER KURET**, doma iz vasice Prelože pri Ilirske Bistrici, od koder prihaja večje število naših članov. Z ženo Albino sta si uredila življenje v Condell Parku in hitro našla mesto v slovenski skupnosti, posebno v slovenski cerkvi in klubu Triglav. S prijatelji sta vložila

veliko prostovoljnega dela v gradnjo, vzdrževanje in postrežbo v klubu, poskrbela pa sta tudi, da je hčerka Irena obiskovala triglavsko slovensko dopolnilno šolo in bila članica klubske dekliške košarkarske ekipe. V kasnejših letih sta zelo vplivala tudi na vzgojo vnuka Jamesa in vnukinje Nicole, ki se krepko zavedata svojih slovenskih korenin in sta v preteklih letih prejela »Slovenian of the Year Award« za njune akademske dosežke.

Vsa družina vzdržuje redne stike s sorodniki v Sloveniji in jih tudi pogosto obiskuje. Smrt žene, matere in none Albine v preteklem letu jih je zelo prizadela, posebej Aleksandra, ki se nikakor ni mogel sprizniti z izgubo ljubljene žene. Vse bolj je pešal in novembra 2020 odšel v dom za ostarele. Vendar se mu je stanje poslabšalo. V torek, 29. 12. 2020, je star 88 let umrl v bolnišnici v Bankstownu, v sredo, 6. januarja 2021, pa so ga na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu položili k večnemu počitku poleg žene Albine.

The eulogy to my Nonno Alex Kuret

My grandfather was a gentle and loving soul. He was a hard worker who dedicated his life to supporting his family and friends.

It brings me great joy to see everyone here today to pay respects to Aleksander's life and memory. On behalf of our family, I would like to thank everyone for coming in spite of these difficult times – your kind words and support is deeply appreciated. I was very fortunate to live next door to

my grandparents when growing up. I spent much of my childhood either in the kitchen with Nonna or helping Nonno out with whatever he was doing. Nonno was always doing something. He always seemed to be working – there were always tools scattered around the house.

Today, he will be buried with two of his favourite tools: a handkerchief and a hammer. A handkerchief was something that he always carried. It was always stuffed into one of his pockets – like a magician performing a trick he would quickly pull it out to blow his nose or wipe his face.

But whilst his hanky might have been his most used tool, the hammer was the one that I had the fondest memories of. His hammer was more than just a tool to drive a nail into a piece of wood. It was his way to show his love. It was used to build, to make, to fix.

For me, it was also a symbol for the time that we spent together, whether it was in his workshop or in the garden. I remember helping him sand wood and wash tomatoes for sauce. He would get me to help him make wine and schnapps. His workshop constantly smelled of varnish and saw dust and sauerkraut. We would spend hours together working on different projects.

At the time, I didn't always enjoy helping him out – the work was laborious and boring for a young boy. However, as the years passed and I moved out of home, I came to miss this time together. I missed working alongside him – building things, making things, fixing things. He was a patient and thorough teacher. The practical skills that I learnt from him have been invaluable in my life. More notably, though, I learnt so many other important life skills through him. I learnt about resilience and selflessness. I learnt about hard work and respect.

Alex wasn't a man of many words. He was a man of action. He showed his love by doing. I was a boy when he taught me. The man that I am today was shaped by his teachings.

I sometimes go into his workshop to smell the varnish and saw dust and sauerkraut that is now ingrained in the

walls. I go there to relive these memories and reflect on these teachings. It smells like my childhood. It smells like my Nonno.

It was hard to see him stripped of his independence towards the end of his life. After spending the majority of his existence selflessly dedicated to caring for his family and friends, he relied on others to take care of him in his last few months. I know if it were up to him, he would've continued working up until the very end.

Mum and I sat next to him as he took his final breath in the hospital. He left the world peacefully. Deep down, I know that he died happy, having achieved everything that he sought to do in this life. He raised a family and took care of them – that was his calling. I think he did an excellent job.

Nonno leaves behind a legacy that will remain with us forever. He instilled an ethos of hard work and selflessness. He provided us all with unwavering love throughout his life. He will be dearly missed but never forgotten.

Grandson James Koželj

SLOVO OD PRIJATELJA RUDIJA ROLIHA

Drugi prijatelj, ki smo ga ta teden položili k počitku, je bil RUDI ROLIH. Tudi njegova družina je bila med zgodnjimi člani kluba Triglav. Kot mnogi od nas sta imela z ženo Dominiko domotožje po domovini, slovenski besedi in družbi ljudi, s katerimi se je bilo mogoče pogovarjati. Rada sta obiskovala klub, kjer sta imela pri

delu in zabavi stalno družbo prijateljev iz istega konca Slovenije. Kot številni Primorci je Rudi rad balinal in je mnoge nedeljske popoldne prebil s prijatelji na triglavskih baliniščih.

Sinova sta odrasla in po smrti žene Dominike leta 2004 se je čutil še bolj osamljenega. Med tednom je prezivljal prosti čas na baliniščih Triglava in ob nedeljah popoldne v Slovenskem društvu Sydney, dokler mu ni odpovedalo zdravje. Rudi je bil dober človek, prijazen in družaben. Pogrešali ga bomo v obeh naših klubih. V miru počivaj, prijatelj Rudi!

**Družina Rudijsa Rolija ob poroki
Rudijs ml. s Sylvijo Karbič**

ŽIVALSKE ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

Obe tokratni zgodbi sta družinski, in kadar ju kje povem, se jima poslušalci iz srca nasmejijo. Pisano živalstvo Avstralije in srečanja z njim so vir neštetih posrečenih anekdot, ki se jih ljudje na »zgornjem« koncu sveta zaradi eksotičnosti nikoli ne naveličajo. Nekako splošno velja prepričanje, da na avstralski celini poleg kengurujev in koal mrgoli strupenih kač, pajkov, kuščarjev in podobne golazni, številne druge živali pa so jim tuje, zato o njih radi kaj slišijo. Mednje sodita tudi posum in avstralski potočni rak »yabbie«.

Bobki

Po drevesih in strehah avstralskih mest se ponoči preganjajo posumi. Ne oposumi, posumi. Oposumi živijo v Ameriki, so veliko manj srčkani od posumov in so le daljni sorodniki teh avstralskih vrečarjev. Vsega tega nekoč nisem vedela. Ko sem v devetdesetih letih prejšnjega stoletja (kako neskončno daleč se sliši to) s sinom živila v Avstraliji in o njej pisala članke za slovenske revije ali Radio Slovenija, so mi namreč lektorji vsakega posuma spremenili v oposuma. Tako sem bila dolgo zmotno prepričana, da je to pač ena in ista žival.

Skratka, v Melbournu so, kakor hitro je padel mrak, zagospodarili posumi. Šumeli so v drevesih, lomastili po strehah, tekali po vrtovih in parkih, švigali po ograjah ter kot izurjeni vrhodci lovili ravnotežje po žicah električne napeljave. Ja, včasih je kateri na njih tudi žalostno obvisel. Njihovo ponočevanje je bilo precej glasno in če nisi vedel, za kaj gre, bi se lahko ustrašil, da se na tvoji strehi sredi noči odvija obračun dveh godrnjajočih, sopihajočih, topotajočih možakov, sploh če je bila strela pločevinasta. Prav zaradi nočnega razgrajanja so mestne oblasti vsake toliko časa urbane posume preseljevale na podeželje.

Drugače pa je bilo to ljubko, nenevarno, radovedno in požrešno bitje, ki ti je kaj kmalu jedlo iz roke. Neko poletje naju je v Avstralijo prišla obiskat vsa družina – atek, mamica, sestra in nečak. Potepli smo se tudi na Tasmanijo, kjer smo del počitnic preživeli v Danijelinem raju v Bichenu na vzhodni obali. Vsak večer so nas pred lesenim bungalowom obiskali

posumi in fantka sta jih pridno krmila na verandi. Prikupil se jima je predvsem eden, debeloritnik mačje velikosti, ki je znal noro luštno jesti lubenico. Rezino je držal s prednjimi šapicami in se čisto po človeško mastil.

Otroka sta si strašno želeta, da bi posum enkrat prespal pri njiju. Na vse načine sta ga vabila noter. Po neštetih ponovitvah smo zaslišali zmagoslaven krik. Potem nekakšen direndaj. In potem tišina. Pa smo šli na skrivaj pogledat. Fanta sta z gnušom strmela na svojo posteljo, posuto z okroglimi kakci. O posumu pa ni bilo več ne duha ne sluha.

Ljubi moj rakec

Ko je bil Jon star nekaj več kot osem let in sva bila v Avstraliji šele kratek čas, so šli z razredom prvič na enotedensko »taborjenje v divjini«. Starši smo dobili seznam stvari, ki naj jih otroci vzamejo s seboj, naštete pa so bile tudi dejavnosti, ki jih bodo tam počeli.

Poleg postavljanja šotorja, kurjenja ognja, streljanja z lokom, nočnih in dnevnih pohodov, nabiranja hrane, metanja žabic, jahanja oslov in ponjev, prepoznavanja živalskih sledi ... je bilo tam zapisano tudi »jebing«. No, resda je pisalo yabbing in po angleško pač ni moglo pomeniti tega, kar pomeni pri nas, mi je pa vseeno za hip zaprlo sapo, preden sem se nasmejala. Seveda nisem mogla vedeti, da je jebi (yabby) avstralski potočni rak, jebing pa lov na te rake. Na palico se zaveže vrvica, na konec vrvice košček mesa, to pa potem potrežljivo namakaš v potoku, dokler rak s kleščami ne zgrabi vrvice ter ga ne potegneš na suho. In spet vržeš nazaj. Vsaj otroci na taboru naj bi ga vrgli.

Teden je minil in pred šolskim poslopjem sem pričakala avtobus z otroki. Prvi je iz njega stopil Jon, zelo previdno, saj je v rokah držal veliko plastično posodo polno vode. V vodi pa – jebi. Potočni rak, takole dvajsetcentimetrski. »Mama, zdaj imam pa tudi jaz domačo žival!« je ponosno vzkliknil. Ves čas me je namreč moledoval za psa, ki si ga nisva mogla privoščiti, saj sva bila sama in med počitnicami vedno kje na poti. Mirno, le mirno, sem si ponavljala, ko sva z nenavadnim ljubljenčkom korakala proti domu. Jebi je »prespal« pri naju. Sama sem spala bolj malo in mrzlično razmišljala, zjutraj pa sinka le prepričala, da rak potrebuje naravno pretočno vodo, drugače bo pognil. Odpeljala sva ga na prijateljičino posestvo, mu dala ime Jon in spustila v potok.

Minilo je nekaj dni in v Melbournu se je odprlo nebo. Deževalo je in deževalo. Hiška, v kateri sva živila, je imela po stari avstralski navadi pločevinasto streho. Najlepše je bilo poslušati dež, ki je padal po tej strehi, malo manj romantično pa, ko je začel na nekaj mestih kapljati skoznjo. Dnevna soba je bila nenadoma polna posod, v katere sva prestrezala vodo, in Jon je žalostno vzdihnil: »Vidiš, mama, pa bi jebi imel pretočno vodo!«

Podlistek

BUTALCI (1)

Fran Milčinski

Butalci spadajo med klasične besedne umetnine, ki lahko hkrati nagovarjajo otroke in odrasle ter so ostra satira o delovanju slabo utečenega državnega aparata. Zgodbe o njih so brezčasno priljubljene in trdoživo kljubujejo zobu časa. Butalci so ena tistih slovenskih knjig, ki jo tako rekoč vsi poznamo, po več kot sto letih od nastanka prvih zgodb in več kot dvajsetih knjižnih izdajah (prve zgodbe so izšle leta 1917 v knjigi *Tolovaj Mataj*) pa ta spomenik človeški neumnosti velja za eno največjih slovenskih knjižnih uspešnic vseh časov.

Butalci so prebivalci izmišljenega kraja, imenovanega Butale, ki neprestano tekmujejo s prebivalci sosednjega kraja, Tepanjčani. Zase mislijo, da so pametni, a so v resnici precej omejeni. Fran Milčinski (1867–1932) o njih pravi takole: »In takih ljudi je povsod dosti, česar ne vidijo, ali ne marajo videti, pa pravijo, da ni.«

Pojem »butalski« (v smislu omejen) se je tako prijel, da so ga sprejeli tudi v *Slovar slovenskega knjižnega jezika*.

V jubilejnem letu boste večno aktualne in neskončno smešne zgodbe o Butalcih lahko prebirali v *Mislih* kot podlistek, za zabavo in morda tudi v razmislek.

Kako so Butalci širili cerkev

V nedeljo je bilo med mašo. Za cerkvijo je bila senca, v senci so sedeli izbrani možje in modrovali.

Pa se je zgodilo in so enemu mravljinici zlezli za hlače. Dejal je: »Nekaj me grize po desnem bedru – kaj, če ni to vest? Pravijo, da vest grize. Bojim se, da delamo greh; notri je božje opravilo, mi pa sedimo zunaj.«

Je odgovoril župan: »Ne sedimo zunaj brez vzroka – cerkev je pretesna. Ni napačen prostor, kjer sedimo, napačna je le cerkev, ker ima zid za našim hrbtom, namesto da bi ga imela nam pred nosom. Dajmo, povečajmo cerkev, pa ne bo soseda več pekla vest po desnem bedru!«

Izbrani butalski možje so pokimali in so sklenili po županovih besedah.

Imeli so imeniten gnoj, daleč je dišala njegova slava, in so dejali: »Poizkusimo, poizkus ne stane! Gnoja imamo dosti, in če pošteno zagnojimo cerkev, ni vrag, da ne bi zrastla!«

Pa so navozili okoli cerkve petsto petinpetdeset voz gnoja, da je segal cerkvi do oken. In je potem šel dež in je sijalo sonce in so dejali Butalci, da je vreme ravno pravo za rast cerkve. V dežju in soncu pa se je gnoj bolj in bolj sesedal, dež ga

je razcejal, sonce ga je sušilo, nič več ni segal cerkvi do oken, nego so okna viša prihajala in višja nad gnoj – za čevelj, za dva, za tri. Butalci pa so se zadovoljni čudili svoji cerkvi, kako hitro jim je rastla iz gnoja: »Takšen je naš gnoj – kaj smo rekli! Glejte, koliko se je cerkev že vzdignila!«

Pa so preudarili in dejali: »Samo raztegniti jo moramo še na šir! Saj se tudi škorenj raztegne, če ga daš na kopito.« In so stopili na oni kraj ob cerkvi, kjer so med mašo posedali v senci. Usedli so se, kakor so bili vajeni, in je župan premeril, do kod bo treba razširiti cerkev, da bodo lahko sedeli, kakor sede, da pa vendar ne bodo sedeli zunaj cerkve, ampak znotraj in brez greha.

Slekli so suknce in je vsak svojo razgrnil ob zidu cerkve, kjer je bil sedel – preko suknce bo treba, da bo zid potisnjen. Potem so stopili v cerkev in se korajžno lotili dela. S pleči so se uprli ob steno, župan je ukazoval: »Le dajmo, hi hot!« Pa so vsakikrat na zadnji zlog bistro pritisnili, da so jim kar srajce pokale na životu in žeblji škripali pod nogo. Toda niso odnehali. Pošteno so se potili.

Potili so se od opoldne do večera, pa jih je gnala zvedavost venkaj, da vidijo, koliko se je zid že premaknil.

Pa se je bil prej o mraku priplazil tat, pobral je vse suknce in jo z njimi pobrisal čez hrib.

Ne ene suknce ni bilo več in so se Butalci neusmiljeno razveselili: »Po sreči je šlo, že se je premaknil zid in pokril naše suknce! Hvala bogu: sedaj smo v cerkvi tudi mi, kar nas sedi zunaj! Cerkev ne bo več pretesna!«

In je prišla nedelja in je v cerkvi resnično bilo prostora za vse, ki so hoteli v cerkev.

Razmišljjanja

Cilka Žagar

Nova pravila

Več kot štirideset let sem učila otroke in nepoškodovani so preživeli moje šolanje. Ko se srečam z njimi, me vsi radi objamejo. Še dobro, da so zdaj ti otroci že starši in starci starši, ker bi sicer imela težave.

Danes sem podpisala pogodbo, da smem zastonj delati v trgovini Vinnies, kjer z drugimi starejšimi ženskami prodajam rabljene obleke in druge starine. Tako zberemo nekaj denarja za dobre namene. Lani smo morale vse dobiti potrdilo od policije, da nismo bile nikoli kaznovane ali osumljene neprimerenega vedenja do otrok. Letos so pravila izpopolnili in morala sem obljudbiti:

Da ne bom nikoli sama z otrokom ali mlado osebo.

Da zunaj službe ne bom nikoli v stiku z mladimi osebami, ne po telefonu, ne osebno in ne po socialnih omrežjih.

Da ne bom nikoli imela nenujnega fizičnega stika z mladimi ljudmi: božanje, objem, poljubljanje, žgečkanje in sedenje v naročju je prepovedano.

Da ne bom nikoli pomagala otrokom pri opravkih, ki jih lahko opravijo sami.

Da ne bom fotografirala mladih ljudi brez pisnega dovoljenja njihovih staršev, fotografiranje pa je dovoljeno samo s fotoaparatom naše organizacije.

Da ne bom fizično kaznovala otroka z osamitvijo, z odtegovanjem hrane ali pijače ali prepovedjo, da gre na stranišče; in da nikoli ne bom čustveno prizadela nobene mlade osebe.

In kaj moram storiti:

Do vseh otrok moram biti spoštljiva in razumevajoča. Upoštevati moram njihove ideje in mnenja. Z vsemi moram ravnati enako. Obvestiti moram odgovorne, če slišim ali vidim, da se sodelavke neprimerno obnašajo.

To pogodbo smo podpisale. Kmalu zatem sta se deklici, ki sta prišli v trgovino z mamo, obesili sodelavki Barbari za vrat. Opravičila se je, češ, da sta njeni sosedi in to vedno počneta. Ko sem odhajala, sta me tudi Barbara in Diana objeli in mi žeeli vse dobro, dokler se spet ne vidimo.

V malem mestecu, kot je Lightning Ridge, se vsi poznamo in se nam je do zdaj božanje, objemanje, trepljanje in celo poljubljanje zdele samoumevno in naravno. Zdaj vemo, da so te stvari prepovedane in da lahko božamo in objemamo samo mačke in pse. Vedno se je težko privaditi novim pravilom življenja.

Alfa in omega, začetek in konec

Rada poslušam Brian Coxa, ki na televiziji govorji o vesolju. Astronomi so odkrili satelite in planete, zvezde in ozvezdja. Izmerili so gravitacijske sile in pregledali črne luknje. Zdaj pa Brian ugiba, koliko vesolij sploh obstaja? Koliko big bangov je bilo? Kaj je za zadnjim vesoljem? Kaj je bilo pred prvim big bangom? Od kje se šteje čas, do kje sega prostor in koliko tehta materija?

Vse je v gibanju, so povedali že grški filozofi. Srednjeveški katoliški filozof Tomaž Akvinski je študiral grško filozofijo in bil prepričan, da bo odkritje gibanja vodilo um k iskanju prvega gibalca. Po Tomažu je ta prvi gibalec Bog. Vsi namreč poznamo zakon, ki pravi, da je materija v stanju mirovanja, dokler nanjo ne vpliva sila. Na tej podlagi je Tomaž Akvinski skušal dokazati obstoj Boga. Rekel je, da razum dojema resnice o naravnem svetu, toda naravni svet ni celotna resničnost. Tomaž je znotraj krščanske misli ustvaril prostor za spoštovanje naravnega sveta in človeškega poznavanja narave, toda trdil je, da je celotna metafizika usmerjena k spoznanju Boga.

Zanimivo je, da so si ljudje ta vprašanja postavljalci od vsega začetka. V *Svetem pismu* v *Razodetju* piše, da je Bog začetek in konec, alfa in omega. Torej zaenkrat ne vemo nič več, kot so vedeli pisci svetega pisma.

QUE SERA SERA ... Monolog 2020 – pogumno naprej

Danijela Hliš

Januar 2021. Prvi dan. Ves svet ima težave s koronavirusom. Slovenija je dobila sneg. Jaz imam vročino in vlago na moji obali. Na prvem sprehodu tega novega leta premišljujem o vse mogočem, in si obljudjam, da bom pozitivna; da bom pridno pomagala domaćim in prijateljem; da bom pazila na svoje zdravje; da bom spoštovala darilo – svoje življenje – in ga živila strastno, z veseljem, s spoštovanjem. Ne bom životarila in izgubljala dragocenih trenutkov. Ja, oblube ... Prijateljica mi je poslala neki nasvet o življenju, kajti vsi se preveč zanašamo na besedo **potem/kasneje**, ki je pravzaprav zelo škodljiva. Potem ko bom oprala in pospravila, bom šla na sprehod. Potem ko bom imela čas, bom napisala pismo teti. Potem ko bom imela dovolj denarja, bom šla na obisk k bratu. Kasneje, ko bo vročina pojnjala, bom šla k prijateljici na kavico. Ampak ker ljudje živimo v sedanjosti in prihodnosti ne poznamo, bi se morali bolj zavedati trenutka, **zdaj**. Ker potem bo mogoče dež, pa ne bom mogla ven; potem bo prijateljica na žalost umrla in je nikoli več ne bom videla; kasneje bo kava čisto hladna in nihče je ne bo pil; potem otroci odrastejo in ne potrebujejo več naših pravljic.

Ta teden sem se veliko naučila: od drugih, od knjig, od tišine. Ko prisluhnem sebi in naravi, se lahko veliko naučim. In obiskala sem tri znanke. Prva živi v domu za ostarele že pet mesecev, stara je 93 let. Na svojem domu je skoraj umrla, ker je pozabila, kako pomembna je zdrava prehrana. Ni več

kuhala, potem je še padla in izgubila spomin. Tri tedne je bila v bolnici. Da jo zdaj vidite! Pozdravili so jo, ima dobro oskrbo in zdravo prehrano, odličen spomin in pamet, zredila se je in je dobre volje. Zelo rada ima moje obiske in vse mogoče se pogovarjava. Tokrat mi je povedala, kako grozno hudo je bilo, ko je dve leti skrbela za moža, ki je bil privezan na posteljo. Takole je rekla: »Bog me kliče k sebi, moj čas prihaja. Lahko ti priznam, da sem bila takrat, ko sem negovala moža, tako utrujena, da sem postala zelo jezna nanj, še bolj pa na Boga, češ, kako ti lahko to od mene pričakuješ?« Nasmehnila se je in priznala, da je ni sram, ker mi je povedala resnico.

V petek sem bila pri drugi znanki, tudi ona je stara čez 90 let. Počasi umira od raka, shujšala je že 20 kilogramov. Umetni zobje ji padajo ven, slušni aparat je izgubila,

v oči so ji dolgo dajali enake injekcije kot meni, a so zdaj prenehali, ker je pač preslabaa in ne vidi več. Zanjo sem le senca, ki sedi pred njo, pa mi vseeno vedno reče: »I can tell you are looking just smashing, dear.« Govorila mi je o svojem možu pijancu, ki jo je tepel, in priznala, da ni žalostna, ker ga nima več. Povedala mi je, kako je večkrat v svojem dolgem življenju našla in potem spet izgubila Boga. In mi je rekla: »Zdaj vem samo, da to božansko bitje obstaja, da pazi name in da mi lajsa bolečine. Kmalu me bo poklical in pripravljena sem na to. Nič več se ne sekiram, kot Italijani si rečem QUE SERA SERA (kar bo, pa bo).«

Ko sem se vračala domov, sem si tudi jaz pela »que sera sera«, saj se določenih stvari res ne da spremeniti.

Danes, v nedeljo, pa sem spekla piščanca in krompirček, naredila zraven malo zelja in vse odnesla na dom tretje prijateljice, po rodu Francozinje. Rada poklepetaam z njo v francoščini. Govorili sva o politiki in vremenu, o otrocih in življenju, o ubogi Ameriki, kjer imajo toliko norih ljudi. »Ma vie, je suis sure, va finir bientôt (Prepričana sem, da se bo moje življenje kmalu končalo),« mi je rekla. Ja, uganili ste, tudi ona je stara čez 90 let, a se še vedno rada lepo obleče, sive lase ima postrizene na kratko, nosi uhane in verižico. Na božično kartico mi je napisala: »Srečno in zdravo 2021 vam želim, draga Danijela, ki imate angelsko srce.«

Iz daljne domovine mi je draga prijateljica napisala, da se počuti, kot bi v njej nekaj umrlo. Tudi v meni, se mi zdi. Morda pa so celice našega telesa, našega srca in možganov ta čustva, želje in hrepenenja, ki umirajo, se spreminja.

Ko pomislim na te tri več kot devetdeset-letne ženske in njihovo korajžno življenje iz dneva v dan, kar naprej s pomočjo drugih, me kar malo stisne: ali tudi mene še čaka vse to? Ali pa me bo moj Bog prej poklical k sebi? Que sera sera.

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO IN INFORMACIJSKI URAD Inc.

19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča vse Slovence in prijatelje, da je naša pisarna odprta vsako nedeljo od 11. do 12. ure, razen druge nedelje v mesecu.

Pisarna je odprta tudi vsak prvi in tretji četrtek v mesecu od 10. do 12. ure, če se predhodno dogovorite po e-mailu ali na telefonski številki:
03 9795 8550 ali 03 9459 2163.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravo krivic žrtvam vojnega nasilja, delnice, oporoke, dediščine in prodajo posestev v Sloveniji, iskanju slovenske davčne številke in podobno.

Lahko nam pišete na e-mail naslov: slovwelfare@bigpond.com ali nam telefonirate na številko 0409 478 635. Če telefonirate izven uradnih ur, nam lahko pustite sporočilo na Voice mailu ali na SMS. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: (+61) 02 6290 0000

Fax: (+61) 02 6290 0619

**e-mail: sloembassy.canberra@gov.si
<http://canberra.veleposlanistvo.si>**

Veleposlanik: Jurij Rifelj; Svetovalec in namestnik: Andrej Kralj

**Embassy of the Republic of Slovenia
26 Akame Circuit O' MALLEY ACT 2606**

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

www.tobinbrothers.com.au

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

**In povedat so prišli z neba božji angelci:
Dete božje je rojeno, v jaslice je položeno.**

**Kol'kor zvezdic je neba, v čast naj Detetu miglja.
Tudi mi ga počastimo, lepo se priporočimo.**

**Ti nebeško Detece, sliši, česar prosim te:
daj nam vsem v nebesa priti, angelcem se pridružiti.**

**Srce moje vzemi si, ga v ljubezni vnemi ti.
Jezušček z ročico svojo, blagoslovi dušo mojo.**

